

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 10, '83-'84.
Nr. 24, dd. 22 maart 1984.
V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d,
3000 Leuven. Tel. 016/224438.

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten),
150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun).
Te storten op rek. nr. KB 431-0079541-68
t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstraat 2d,
Leuven, met vermelding van 'VETO-
abonnement' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op vrijdag
om 17 uur (open voor ieder) op 't Stuc,
E. Van Evenstraat 2d, 1ste verdieping.
Artikels binnen op donderdag voor ver-
schijning, advertenties op vrijdag voor
verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene
Studentenraad Leuven.

EN VERDER...

KRINGEN	Kringverkiezingen .. 1-9
	Kringbladen 3-8
	POC Germania 11
	Zwijger 6
	Xaviera 8
	Koyaanisqatsi 9
	Krakers 4
LEUVEN	VI.I.R. 1
ONDERWIJS	Studiedag 5
	CVP-bezetting 8
POLITIEK	Gonzalez 11
	RVA 4
SOCIAAL	Studentenhuisvesting .. 10
	Numerus Clausus 10
	Jobinfoeurs 1
UNIEF	Militair Onderzoek ... 7
VRIJE TRIB.	Agalev 10

Kringverkiezingen

Ploegen Schwung en Plots bij het verkiezingsdebat in Pol & Sok. (foto Veto)

De lente is weer in zicht en daar komen de kringverkiezingen weer aan. Waar de lente na 3 maand weg is, hebben de kringverkiezingen volgend jaar echter nog een sterke impact. Veto vindt het dan ook belangrijk genoeg deze boeiende activiteiten op de voet te volgen. De volgende weken geven wij een beeld van het nieuwe presidiumwereldje. Vandaag beperken wij ons tot een algemene achtergrond en één concreet voorbeeld.

Bij de doorsnee-student staan de kringverkiezingen in grote mate voor gratis vaten en in het oog springende esbattementen. Hoewel dit natuurlijk enig inzicht kan verschaffen in het dynamische karakter van de ploegen, ontwijkt dit de essentie. Een kringwerking gebeurt op lange termijn, terwijl de kampanje een sterk momentaan karakter heeft. Daarom is het erg belangrijk dat bij de verkiezingen het inhoudelijke element niet veronachtzaamd wordt. Enkele jaren geleden hing Leuven trouwens vol affiches met het opschrift: "Ik ben verkozen op mijn programma". Waarop moeten aankomende kringen dan wel letten?

Evaluatie

Een goede kringopbouw start evident met een evaluatie van de vorige ploeg. Die staat uiteraard niet gelijk met het

ongenuanceerd kritiek geven. De aankomende stuurlui moeten een analyse van de problemen maken en daarvoor een operationele remedie ontwikkelen. Werkte de doorstroming kring-jaren bijvoorbeeld niet goed? Waaraan lag dat? Het oplossen van de diverse remmen in de werking is geen futilliteit. Daarom wordt juist een programma belangrijk. Daarin kan men dus werken aan een degelijke taakomschrijving (samen met een goede structurele uitbouw). Nochtans moet opgelet worden met het splitsen in deelgebiedjes. Ook de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van de verschillende mensen moet centraal staan. Voorwaar al een moeilijk compromis, waarbij het werven van voldoende medewerkers een conditio sine qua non uitmaakt. Medewerkers ronselen doe je vooral door een degelijke werking, met voldoende onthaalactiviteiten, animatieprojecten en dies meer.

Egotripperij?

Een degelijke ploeg herken je dan ook aan de inzet voor anderen. Zo goedkoop mogelijk cursussen maken (in plaats van winst centraal te stellen), zo veel mogelijk mensen trachten te bereiken. Een essentieel demokratiserende visie dus. Een probleemepak kan niet wanneer een kring vol egotrippers zit. Want hoe men het ook draait of keert: de studententvertegenwoordigers moeten werken rond de studiebelasting in de eigen fakulteit, rond de problemen om een goede ombudsman te vinden, verplichte

paaseksamen of niet, verkapte numerus clausus... Ook de studententvertegenwoordiging in Akademische Raad, Raad voor Studentenvoorzittingen, Alma en Acco moet iets aan de kringwerking hebben. Bij de kringvoorstelling zullen de kandidaat-ploegen daar de nodige aandacht aan moeten besteden. Hoe denken de ploegen aan info te komen, hoe zullen de standpunten bepaald worden, hoe werkt men daarna verder? Zelfs voor een kring met een geringe werking zijn dergelijke vragen aan de orde van de dag. Wanneer de werking hoofdzakelijk bestaat uit een kursusedienst rijzen er nog vragen als: hoe stellen wij ons op tegenover Acco en zijn studentensolidariteit, welke cursussen maken wij, welke doelstellingen staan hierbij centraal en wat doen we met de profen die elders dure cursussen uitgeven? Een dikke boterham als het ware.

Medebeheer

Tenslotte is er nog het medebeheer. De studenten zetelen mee in de onderwijs-

kommissies en de fakulteitsraden. Daarbij moeten zij afrekenen met enkele problemen. Naast het zijn van een minderheidsgroepje, moet afgekeurd worden met een sterke diskontinuiteit bij de vertegenwoordigers. Daarom is het essentieel een goed contact met de basis te onderhouden. Zo zal, juist omwille van de achterban, soms nog met hun stem rekening gehouden worden. Uiteraard mag men ook niet vertrekken van een algemeen wantrouwen ten opzichte van de profen, maar is het de bedoeling een

structurele garantie van inspraak in te bouwen. Degelijke voorbereiding van alle werk mag daarbij niet verwaarloosd worden, evenals het doorspelen van informatie tussen top en basis. Een goede onderwijs- en sociale werking kan niet in een kring die zelf niet draait. Anders kan men moeilijk voldoende belangstelling uitbouwen. Een permanente terugkoppeling van gegevens en een doorstroming naar de opvolgers zijn hierbij essentieel.

TBC

Veto zoekt

Naar aanleiding van de reportages rond de kringverkiezingen zoekt Veto medewerkers van diverse pluimrassen. Uiteraard iedereen die met pen en inkt overweg kan en geïnteresseerd is in Kringwerking. Daarnaast ook gewone kontaktpersonen. Belangstellenden kunnen op maandag 26 maart naar 't Stuc komen voor een inleidende bijeenkomst met Toon Boon en Pieter TJonck. Indien mogelijk zal de nieuwe ploeg één van de basissen vormen voor de Veto van volgend jaar, waar de kringwerking nog centraler zal staan. Afspraak dus om 20.00 u.

Job-Infoeurs op zoek naar werk

Kritiek der praktischen Vernunft

Cocopla! Een nieuwe likeur? Een prachtig vakantieoord aan de Costa del Sol? Niets van dit alles. Cocopla is de gebruikelijke afkorting in de wandelgangen van de unieff voor *Coördinatiecommissie plaatsingshulp*: een samenwerkingsverband van de Dienst Studie-Advies, de Sociale Diensten en de plaatsingshulpverantwoordelijken der fakulteiten. Dit zoetsappig allegaattje organiseerde vorige woensdag een jobinfoeurs in de Hallen.

Die jobinfoeurs is uiteraard niet het enige werkstuk van de commissie. Anders zou het er voor de afstuderenden maar triestig uitzien. In de loop van het jaar serveert men immers ook nog talentests Frans en Engels (zeer belangrijk voor het vinden van werk), een voorbereiding op de diplomatieke en internationale loopbaan (goede diplomaten lopen al zo dun) en trainingen in het 'leren solliciteren'.

Een hele mond vol, met een tweeledig doel: de afstuderenden via algemene activiteiten voor te bereiden op hun toekomstige situatie als werkzoekende, en daarnaast het voeren van promotie voor de plaatsingsinitiatieven van de K.U.Leuven. Wat je allemaal niet van mooie woorden kan vinden in die verslagen! De jobinfoeurs moet hierbij het pronkstuk wezen. Een juweeltje dat volgens de begroting 1983-84 een slordige 135.000 mag (of moet) kosten. En ook hier slaagt men erin een tweeledig doel te definiëren. In Leuven bestaan alle goede dingen blijkbaar slechts uit twee. Allereerst wil men met dit evenement de student de gelegenheid bieden informele kontakten te leggen met vertegenwoordigers uit diverse werkterreinen. Daarnaast zou dit de drempel moeten verlagen (hopelijk niet die van de Hallen) en het spectrum van de mogelijke uitwegen vergroten. Bloemrijke zinnetjes die schreeuwen om toetsing.

Ook Veto was er

Volgens de officiële cijfers bezochten in 1983 niet minder dan 1480 studenten de beurs. Een reden te meer om eens een kijkje te gaan nemen. Waar volk is, zal steeds wel iets te zien zijn. En inderdaad, het spektakel overtrof onze hoogste verwachtingen. Daarvoor moest je dan wel eerst een aantal trappen op, om in het uiteindelijke walhalla van de werkzoekende student

te verzeilen. Dasjes allerhande, piekfijne kolbertjes, opgeblonken kwaliteitschoenen. Het was er weer allemaal. Daarin of daarrond de superdynamische, radde en vlotgende verkopers van bedrijven allerhande, zoals daar zijn het *Career Development Centre*, *Digital Equipment* en *General Motors*. Deze laatsten zeker en vast op zoek naar lassers met vlamboog. Liefst met een tandpastaglimlach maar daarvoor was *Colgate* er weer. Haha, denkt de lezer. Hier is weer een antikapitalistisch schrijvertje aan het werk. Een kommuniste avant la lettre. Hij zou beter moeten weten (de lezer, uiteraard). Een kleine steekproef — met eekskuses voor de aangeklampen — bij wat aanwezig liet immers een algemene teleurstelling blijken. De meesten konden er niet uit: zaten hier nu de personeelschefs of de marketingmanagers (reklamehoofden is niet plechtig genoeg)? Waar is nu dat werk? Waar zijn die heerlijke tijden toen men met een humanioradiploma nog onbeperkte carrière (ja, ja) kon maken? Een ware troost vormden ondertussen wel de vele mooie broodjurtjes. Zelfs de krijgsmacht wist die in allerlei kleuren te presenteren. Opvallend genoeg vormde "mother army" één van de echte trekleisters op de benedenverdieping. Zelfs de bar had minder volk te verwerken.

Honger moet je stillen, het heet in de volksmond. Voor letterverters bete-

(vervolg op p. 3)

Nieuws van het front

In de twee vorige nummers van Veto kon je één en ander lezen over het voorstel voor aggregatie van de VLIR (Vlaamse Interuniversitaire Raad). Deze tekst lag ook voor op de Akademische Raad van 12 maart. Voor de 4 studententvertegenwoordigers van Kringraad op de Akademische Raad de gelegenheid om de visie van Kringraad op de aggregatieopleiding toe te lichten.

Dit werd gedaan aan de hand van een nota over aggregatie die werd opgesteld op de AV van 9 februari. Hierin wordt de belangstelling voor een herwaardering van de aggregatieopleiding toegejuicht. Kringraad stelt dan ook dezelfde uitgangspunten voorop als in de tekst van de VLIR. De aggregatieopleiding moet uit haar structurele en psychologische marginaliteit gehaald worden. Het aksent moet

daarbij op de praktijkervaring liggen. De praktische uitwerking van de opleiding zelf is echter grondig verschillend bij Kringraad. In plaats van de twee gedeeltes die de VLIR meent te onderscheiden in de aggregatieopleiding — preservice en inservice (zie Veto 22 en 23) — onderscheidt Kringraad er veel duidelijker drie: de preservice, de aanvangsbegeleiding en de permanente bijscholing. Bovendien moet de preservice een volledige opleiding tot het leraarschap bieden. Van de 60 bijkomende seminarie-uren uit het VLIR-voorstel kan dus geen sprake zijn. Bovendien is voor Kringraad ook het bijkomend attest een overbodig document (zie Veto 23). En om een didactisch verantwoorde opleiding te garanderen, is een Interfakultair Centrum voor Aggregatie, met een minimum aan eigen

personeel, een absolute noodzaak.

De reactie op de Akademische Raad was kwasi unaniem positief. Vooral ook toen rektor De Somer opmerkte dat het toch niet kan dat een tekst van de VLIR al naar minister Coens wordt gestuurd zonder het advies van de Akademische Raad. Ook hadden heel wat decanen kritiek op het attest uit het VLIR-voorstel: "Wij leveren toch een volledig diploma af" (Pinnoy); "Het schept precedenten voor andere finaliteiten" (De Jaegere) en "Het is niet de taak van de universiteit om op zo'n directe manier in te grijpen in het probleem van de werkloosheid" (Dumon).

Al bij al toch een positief onthaal. Temeer daar groepsvoorzitter Debrock van Humane Wetenschappen die zelf ook aan de VLIR-werkgroep deelnam, sterk geïnteresseerd was in de Kringraad-nota en zelfs adviseerde de nota op te sturen naar het kabinet van Coens.

Bart De Moor

Keiharde onderhandelingen tussen een werkgever en een student. (foto DdC)

Het beste uit de kringbladen

Irreel is het kringblad van de Vlaamse Technische Kring. Bij nader inzien wordt die naam anders geschreven, nl. Irreel. Ingenieur Reëel dus of zo iets. Bij een tweede keer nader toezien weet ondergetekende helemaal niet meer hoe het moet, omdat op de voorpagina eerst sprake is van Ir. Reëel, onderaan die pagina wordt het dan weer Ir. reel, maar tijdens het redaktioneel is het eerst Irreel, en drie zinnen verder Irreel.

De ingenieurs hebben blijkbaar niet veel kaas gegeten van trema's en ander grammaticaal gespuis, 'al zouden ze er zich toch wel eens mogen over bezinnen hoe de naam van hun kringblad nu feitelijk geschreven wordt. Het nummer van februari 1984 ligt voor ons en dat is voor drie vierden gevuld met reisverhalen.

Dit thema lijkt boeiende perspectieven te openen, ware het niet dat in dit nummer eenzelfde reis naar München drie keren opnieuw aan bod komt, telkens door een andere participant geschreven. Zowel Michel Demol, 't Liegebeest, en 'Uw Karel' hebben hierbij vooral aandacht voor d'ambianse in de groep, de kwaliteit van de hotels, restaurants en andere onderdelen van de plaatselijke horekasector. Als het vierde jaar Electrotechniek tijdens deze - vermoedelijke - studiereis bedrijven binnenstapt, worden de zinnen van de verslaggevers zoveel korter en zijn de herinneringen ondertussen blijkbaar alweer verwaagd.

Seksuele prikkeling

Het eerste jaar Mechanika is naar Parijs geweest en het reisverslag van Philip beperkt zich tot een collage van woorden kriskras door de pagina. Ook hier beperkt de verslaggeving zich tot onderwerpen als eten, drinken, slapen... Dan toch één degelijk reisverslag in deze Irreel, van de hand van Dirk Callaerts over "de jaarlijkse tornado van de Vlaamse Ingenieurs bij de Russen".

Het verslag maakt in feite een voortdurende vergelijking tussen de Russische leefwijze en de onze, en dit aan de hand van eenvoudige observaties. Een eerste grote vaststelling van Callaerts is dat in Rusland de konsument niet geprikkeld wordt tot kopen. "Door de afwezigheid van concurrentie staat ook het ontwerpen van verpakkingen op een onvoorspelbaar laag peil. Seksuele prikkeling, de westerling in ongehoorde hoeveelheden toegediend via mode en reclame is in de Sovjet-Unie onbekend. Tien dagen op de Sovjettoer betekend tien dagen zonder mooie juffrouwen."

Tegenover die individuele bevrediging van de konsument inzake auto's, telefoons bvb. in het westen staat dat de Russen over een uitstekend en goedkoop openbaar vervoer beschikken, en er ginder een telefoontoestel staat op elke hoek van de straat. Op straat in Rusland wordt je overal gekonfronteerd met de 'reuzegrote geitesik' van Lenin, "alsof hij postuum nog durft te dreigen: als je durft te lachen..."

Daartegenover merkt Callaerts op dat de Russen graag in restaurants zitten. "Ze blijven er vaak de hele avond en drinken, eten en dansen afwisselend. Er spelen overal orkesten..." "Huishuren in de Sovjet-Unie zijn laag. Openbare diensten goedkoop: gezondheidszorg, dokters, ziekenhuizen gratis, ook voor buitenlanders. Onderwijs is eveneens gratis. De studenten krijgen studietoeloo, terwijl zij vrijwel voor niets onderdak krijgen op de kampus." aldus Callaerts.

Daartegenover staat dan weer zijn slotbedenking: "Moskou, stad zonder katten, zonder kinderen en zonder fietsen, zonder seks, zonder sensatie en opwindend, zonder laat openblijvend vertier, zonder lichtreklame, zonder één enkele mooie meid... Stad waar Lenin de plaats heeft ingenomen van het kruisbeeld in Spanje. Stad met immers grote gebouwen met gelige of lichtgroene kleurtjes. Sombere straatbeelden enkel opgeflurd door de witte

sneeuw en de vele knalrode vlaggen".

In Brief Kursief wordt zeer kort aandacht besteed aan de reëel binnen de ASR met Ekonomika en over de vestigingsplaats van IMEC. Gedwongen door de concurrentieslag tussen de fotokopiecentra heeft de kring besloten, teneinde een drastisch verlies vooralsnog te vermijden, de prijs per kopie te verlagen naar 0.90 bl...

't Chemistje

Het kringblad van de Chemika-studenten noemt 't Chemistje en voor ons ligt 't Kerstnummer. Het eerste artikelje handelt over "goei filme" dat men in de Rex is gaan bekijken. Men heeft het in het artikel over cultuur en de ondergetekende, "afseker" stelt onder meer "dat hij aan zijn lief zou vragen of ze geen zeer had als ze zoveel zou zuchten of kreunen". "Echt mooi was het niet, maar 't waren wel trillende heupen, en de door onszelf geleverde commentaar fleurde het zaakje een beetje op", dikt "afseker" zijn lulkoek nog wat aan.

Een volgend artikel handelt over de prima saus op een recente spaghettiavond, en vervolgens waarschuwt Dr. Mittelschert tegen de Xeroederm Pigmentos, of ook wel de Gele Gein genoemd. Slechts één remedie tegen deze epidemie in de stad, nl. een glas bier binnen handbereik, aldus deze Dokter. De zedenmeester waarschuwt in een volgend artikel tegen filmen als "Trillende Heupen" waarover afseker het in het begin ook al had, en onze lulkoek wordt alsmar dikker.

Chemika's poppoll van '84 staat met vragenlijst en voorzien van allerhande illustraties afgedrukt in dit nummer en de eerste vraag is wie men de "stomste, onnozelle, zotste schacht(in) van '83 vond..."

Hierna volgt een hartsrubrick, en om de allergie tegen dit soort dingen wat onder controle te houden bladeren wij snel verder. Op blz. 21 volgt een verslag van de werkgroep onderwijs. Men wil onder meer de eigen kursusdienst verder uitbouwen. Een

tweede thema betreft het certificaat bedrijfssechikunde. Men is ongerust omdat dit een pseudo-verplicht vijfde jaar lijkt te worden. Hierover zal geïnterpelleerd worden op de Permanente Onderwijscommissie. Verder verzet de werkgroep zich er tegen dat informatika als een bijkomend vak in het lessenpakket zou worden opgenomen. Ook verzet de werkgroep zich tegen een bijkomend half uur voor biochemie in de eerste licentie. Verder wenst men voor tweede kandidatuur ook een DUO-enquete (m.b.t. studiedruk).

Vanzwam

REDAKTIONEEL

Wilfried heeft het vorige week nog eens gezegd. De Belgische bedrijven zijn weer konkurrentieel, dus overstappen maar naar de tweede hoofdlijn van de (vol)maatschappelijke regering: het begrotingsevenwicht. Iedereen zal weer diep in zijn/haar zak moeten tasten. Voor meer informatie zie de nationale pers.

Bij een derde - eerst vernooemd, en dus snelst vergeten - beleidsaspect van deze regering, met name de werkloosheid, blijven we even stilstaan.

Zelfs Manu Ruys komt tot het inzicht dat de toestand zonder uitzicht is: "Dat er straks bijna een miljoen mannen en vrouwen - onder wie een vreselijk groot aantal jongeren - zonder baan zullen zitten, begint nu tot de reële mogelijkheden te behoren." (DS, 14 maart 1984).

Enkele dagen daarvoor meldde dezelfde krant nog in een vraaggesprek met Dr. A. Bonte, hoofd van de dienst voor studieadvies van de RUG, dat de jeugdwerkloosheid na 1985 terug zou lopen en dit om twee redenen. Vooreerst zullen de 'rijke' geboortegeneraties van 1920 tot 1930 op pensioen gaan. Ten tweede is er het dalend geboortecijfer na 1963 (DS, 9 maart 1984). Onze universiteit - en de andere doppersfabrieken in dit land - zullen dan ook minder klanten krijgen.

Het is natuurlijk gemakkelijk vanuit een 'nieuw optimisme' prognoses te maken. Hoe snel de evoluties in de arbeidssector lopen, is echter helemaal niet te voorzien, denk maar aan de automatizatiemogelijkheden.

Zulke bespiegelingen leiden evenwel de aandacht af van de werkelijke slachtoffers van de huidige situatie. Eén op drie afgestudeerde jongeren beneden de 25 is werkloos. Een vervalsing van de feiten want zonder de nepoplossingen zoals BTK, DAC en stages, zou dit aantal voor de universitair afgestudeerden zelfs meer dan het dubbele bedragen.

Met deze maatregelen loopt er trouwens één en ander mis. De oorspronkelijke bedoeling was nieuwe arbeidsplaatsen creëren. In de praktijk leveren de stageplaatsen goedkope werkrachten aan de bedrijven. Die worden vaak in de research gedropt (inschakelen in het productieproces zelf vergt een jaar en is dus niet 'ekonomisch'). Na die termijn wordt een andere jongediplomeerde 'uitgemolken'.

De BTK-projecten bleken een tweesnijdend mes. Ze droegen bij tot het uitbouwen van 'alternatieve' verenigingen, die kort erna duchtig werden besnoeid.

De grootste slachtoffers blijven de personen in kwestie zelf. Op het ogenblik dat zij hun beroepsloopbaan (wat dat dan ook moge inhouden) willen uitbouwen, bestaat daartoe de mogelijkheid niet. Daarbij komt nog dat de oudsten reeds tegen (en boven) de dertig zijn (BTK en stagebesluiten dateren van 22 dec. 1977) en vanaf die leeftijd niet meer van de deze regelingen kunnen profiteren. Op deze leeftijd is er nog weinig kans om aan vast werk te geraken. Stages en BTK-projecten worden over het algemeen niet als 'ervaring' gekwoteerd en het behaalde diploma vermindert in waarde.

Geen nood echter. Tegen de verliezingen (volgend jaar) zal deze regering wel andere stagepullen uitvinden om zo de effectieve werkloosheid te verdoezelen. Op die manier worden de katholieke koeien - onder het waakzame oog van de liberale lintwormen - weer naar de juiste schaaftal gedreven. De drie grote werkingsterreinen zijn dan immers met 'goede' resultaten aan bod gekomen tot ieders opluchting en (zelf)bevrediging.

Ir. reëel

Kritiek der praktischen Vernunft

(vervolg van p. 1)

kennt dit een stevige portie papier, liefst bezaaid met allerlei tekenlijnen. In onze stoffige archieven vonden wij aldus een verslag van de Raad voor Studentenvoorzieningen. Hierin een evaluatie van de jobsbeurs 1982. De schrijver van dienst merkt op dat de bevindingen van het studentenpubliek (toen al) vrij negatief waren. De teurstelling ontstond vooral doordat nauwelijks enig werk aangeboden werd. Door de verwijzing naar de doelen van de infobeurs werd dit echter van tafel geveegd. De verantwoordelijken van de stands hadden de volgende bemerkingen: men moest de studenten meer op voorhand op het hart drukken dat er geen werk aangeboden zou worden. Zij vonden het daarnaast zeer belangrijk een pak

dokumentatie kwijt te kunnen. Tenslotte zou het aantrekkelijk zijn een bedrijf te laten uitnodigen voor een groep geïnteresseerden, zoals bijvoorbeeld de plaatsingsdienst Rechten af en toe wat advokatenkantoren uitnodigt. In deze veelheid van studenten verliezen zij immers ook het overzicht. Aan dit alles werd dan nog een belangrijke konklusie verbonden door de opsteller van het dokument: het was meer zinvol de jobsbeurs te houden na de kandidaturen. Op die manier kunnen de studenten bij hun uiteindelijke studie-oriëntatie meer rekening houden met de verlangens op de arbeidsmarkt.

L'histoire va se répéter

Werd 1983 de grote doorbraak? Kwamen er fundamentele vernieuwen-

Van de infobeurs recht naar dit stempellokaal?

(foto Kvff)

DAG UNIEF, WAT NU?

Op de jobsbeurs werd ook de nieuwe versie van het boekje "Dag unief wat nu?" van de hand gedaan. Buiten een minder geslaagd eerste hoofdstuk ("Verder studeren"), waarin wat al te gemakkelijk verwezen wordt naar andere boekjes van Staat-Advies, is dit een uiterst degelijk werkje. Geïnteresseerden vinden er hoofdstukken in over dienstplicht, solliciteren (tewerkstellingsmogelijkheden; hoe solliciteren?), het werkstatuut (werken in dienstverband, werken als zelfstandige) en over werkzoekenden en de RVA (samen met een doorlichting van alle mogelijke tewerkstellingsprojecten). In een laatste deel worden alle faciliteiten van de Coördinatiecommissie voor Plaatsingshulp uit de doeken gedaan. Het boekje is nog te krijgen op de Sociale Dienst (Bogardendstraat 2) en de Dienst Studie-Advies (Naamsstraat 63) tegen de prijs van 20 luttel frankens. Gezien de veelheid aan informatie en de degelijke verwerking ervan geen onverantwoorde uitgave. En ook niet-laatstejaars kunnen er hun voordeel mee doen.

TBC

TBC

Vleugel van Geertrui-abdij tijdelijk gekraakt

Tussen de Vaartstraat en de Mechelsestraat, gelegen Halve Maartstraat, staat één van de vele forse kerken van Leuven, nl. de Geertrui. Rond die kerk — tegenover het Klein Begijnhof — strekt zich over verschillende gebouwen van Leuven, nl. de Geertrui. Rond die kerk — tegenover het Klein Begijnhof — strekt zich over verschillende gebouwen van Leuven, nl. de Geertrui. Rond die kerk — tegenover het Klein Begijnhof — strekt zich over verschillende gebouwen van Leuven, nl. de Geertrui.

einde een aantal wantoestanden inzake de woonproblematiek aan te klagen, als daar zijn o.m. de leegstand, de speculatie met huizen, de verkrotting van overheidsgebouwen e.d.

Sion

Een schoolvoorbeeld van een dergelijke wantoestand vindt men volgens de krakers m.b.t. dit huis Sion. Het staat sinds 1979 leeg, en sindsdien heeft het stadsbestuur er nog geen bestemming aan gegeven. Verschillende verenigingen hebben gevraagd het te kunnen huren, maar men kreeg steeds nul op het rekwest. Wat de andere gebouwen betreft van het Geertrui-komplex heeft architect Roger Jacobs opties uitgewerkt voor luxe-appartementen, die medio 1985 klaar zouden zijn, en dan zouden worden verhuurd aan 18000 fr per maand. Het huis zelf, dat plaats biedt aan ± 15 personen en zich bevindt temidden van één der schattigste tuinen van Leuven — mooier nog dan de tuin DeWalque waar buurtwerk de Straatmus al jaren aktie rond voert —, is op dit ogenblik nog in beste staat. De stad Leuven geeft bij navraag over de bestemming slechts signalen van een bleke besluiteloosheid over wat men met het huis wil aanvangen.

De krakers hebben gedurende die vijf dagen hard aan het huis gewerkt, en het o.m. compleet leefbaar gemaakt — naar hun eigen normen —, waar het stadsbestuur om hetzelfde doel te bereiken wellicht miljoenen had tegenaan gesmeten. Op enkele dagen tijd heeft men o.m. gebroken ramen vervangen, verwarming geïnstalleerd, de waterleiding werd hersteld en uitgebreid, de elektriciteit werd op punt gesteld, en de tuin werd voor een groot deel reeds opgeruimd. In de persmededeling maken de krakers in dit verband allusie op de miljoenen die in het recente verleden reeds werden verkwest in een andere vleugel van de abdij, waar men werken aan het dak heeft uitgevoerd, zonder rekening te houden met de drassige ondergrond

(de nabijheid van de Dijle). Door deze vergetelheid zou er nu reeds sprake zijn van een enorme meerkost.

Leegstand

De wantoestanden m.b.t. de woonproblematiek zijn nog wel iets uitgebreider dan dat. Inzake leegstand is er binnen de Leuvense ring sprake van 700 lege huizen. De meeste van die huizen laat men bewust verkrotten. Eén van de krakers vertelde ons dat hij een tweetal jaren terug een 'oogje' had op een groot huis aan de Ramberg. Bij een inspectie had hij gemerkt dat een paar ramen openstonden, maar dat het huis nog in vrij goede staat was. Bij

volgende 'bezoeken' waren de ramen telkens terug geopend, alhoewel hij ze steeds terug sloot. Niet alleen is er de leegstand, ook de 'kwaliteit van het wonen' laat veel te wensen over. 11% van de woningen in Vlaanderen (waarvan geleefd wordt door 15,5% van de bevolking) zou te klein zijn. Waarom laat men met dit soort gegevens voor ogen, een dergelijk huis leegstaan, terwijl men geen duidelijke plannen koestert, laat staan dat er voldoende geld aanwezig is in kas van het Leuvense stadsbestuur om dergelijke plannen ook uit te voeren.

Huisvredebreuk

Afgelopen donderdag 15 maart kwam er dan een abrupt einde aan de kraakactie toen om 9 u. 's morgens een 12-tal Leuvense politie-agenten alle aanwezigen opleidden. Hoofdkommissaris Leenders stelde de 'misdaad' vast, en sprak in eerste instantie van 'uitdrijving omwille van huisvredebreuk'. Dit werd gemotiveerd door het feit dat 'heel het Geertrui-komplex, dat zes verschillende gebouwen omvat, aangestelde opzichter.

Advokate Ria Convents is er echter van overtuigd dat men hierop geen klacht kan baseren, onder meer omdat het huis niet onmiddellijk bewoonbaar was bij gebrek aan elektriciteit, verwarming, water, enz. De krakers protesteren in een persmededeling sterk tegen de handelswijze van de politie-agenten, meer bepaald door het ontbreken van enig huiszoekingsbevel. "Naar onze mening mag een bewoond huis niet betreden worden zonder huiszoekingsbevel. Deze handelswijze leek ons dan ook hoogst eigenaardig. Na fouillerend werden onze identiteitspapieren gevraagd, die we moesten afgeven. Naar onze mening moet in

een bewoond huis de identiteitskaart niet worden afgegeven. Na wegbrenging is door een aantal mensen van de politie het huis gekontroleerd. Naar onze mening is hiervoor een huiszoekingsbevel vereist."

Voorlopig lijkt het kraken van huizen zich in juridisch niemansland te bevinden, waarin enkel meer klaarte kan komen door enkele proefprocedures. Het feit dat vorig jaar de Leuvense vrederechter besliste tot uitdrijving van buurtwerk de Straatmus, uit het door hen gekraakte huis in de Jozef II-straat, betekent immers nog hoegenaamd niet dat politiemensen zomaar in het wilde weg gekraakte huizen mogen binnentreden en ontruimen, zonder dat hiervoor een gerechtelijke uitspraak is gevallen. In het Rechtskundig Weekblad (1978, p. 2551), schrijft de Leuvense prof. Jan De Meyer (Fakult. Rechten): "Het komt mij voor dat de onschendbaarheid van de woning de mens beschermt in elke door hem in feite bewoonde ruimte, ongeacht de rechtmatigheid, de omvang of de duur van de bewoning, en dat zij met name niet alleen gelden moet voor personen die rechtmatig het genot van hun woning hebben, doch ook voor 'underdogs' die met 'have en goed', op een al dan niet rechtmatige wijze, 'hun intrek genomen hebben, in een 'leegstaand pand.' In een naschrift stelt een andere rechtsgeleerde Vandeplas A. hierop een andere visie. Doch ook hij dient zijn visie te besluiten met de opmerking dat "de rechtspraak vroeg of laat wel zal uitmaken welke rechtsbescherming de kraker in het Belgisch strafrecht toekomt."

P.S.

Opm. Wie de groep wil steunen in verdere kraakacties kan o.m. geld storten op rekening 001-1459822-48 (Sion)

RVA jaagt op Veto-redakteur

gekontroleerd wordt.

Sinds donderdag 1 maart is een RVA-kontroleur (RVA is de rijksdienst voor Arbeidsvoorziening) al een drietal kerken komen snuffelen in de redaktielokalen van Veto op zoek naar LV. LV is namelijk 'vrijgesteld van stempelcontrole' voor Veto, wat betekent dat hij in ruil voor het feit dat hij niet elke dag om zijn stempelje moet lopen, zich tijdens de werkuren wijdt aan werk voor Veto. De wat loslippige RVA-kontroleur vertelde ter redactie dat het dossier van LV persoonlijk onder handen was genomen door de inspecteur van de RVA, de hoogste in rang bij deze RVA-dienst. De andere 'vrijgestelden van stempelcontrole' in dienst van de ASR worden merkwaardig genoeg met rust gelaten. Het gebeurt trouwens in het Leuvense uiterst zelden dat iemand met dat statuut effectief door de RVA

LV is de eerste keer dat de controleur op bezoek komt in ziekteverlof wegens ruggijnen, hetgeen door de snuggere controleur niet zo vertrouwd wordt. Nog geen 24 uur later staat hij ten huize van LV de zieke in kwestie in ogenschouw te nemen. Op 13 maart wordt LV uitgenodigd voor een 'verhoor' bij de Inspektiedienst van de RVA aan de Tiensevest. Hem wordt medegedeeld dat hij gedurende meer dan 14 maanden ten onrechte werklozensteun genoot als gezinshoofd. Ondanks het feit dat er een kind is in het 'gezin' van LV, kan van een gezinshoofd hier geen sprake zijn, omdat de 'bijzit' van LV ook stempelt. De RVA eekuseert zich voor deze spijtige vergissing en deelt LV mee dat hij binnen de 8 maanden een rekening zal gepresenteerd krijgen van ± 60000 fr, wat overeenkomt met de som die hem 'onrechtmatig' werd uitgekeerd. De ACV-vakbondsman die als 'een steun in de rug' het gesprek bijwoont, is trouwens de eerste om hem dit heuglijke nieuws te melden. Of de RVA of het ACV die 'verginging' niet eerder kon bemerken? Ondanks de dure computersystemen en ingewikkelde fichesystemen, met dewelke de gezinsamenstelling nochtans gedetailleerd wordt bijgehouden, was dit onmogelijk, volgens beider zeggen. Hoe zal LV ooit aan die som geraken, gesteld dat

hij werkloos blijft en zeker niets 'in het zwart zal mogen doen'? Zwart geld wit wassen zeker? Houdt één en ander verband met een zeer kritisch artikel dat LV over de situatie van de werklozen schreef in de Veto nr. 21, die uitkwam op ... 1 maart? ('De doppers in het schietkraak van Martens en Declercq.') De ironie van het lot wil dat LV in dit artikel een definitie van gezinshoofd gaf, afkomstig uit een ABVV-brochure, daterend van januari 1982, die ook al de bal misloeg. "Gezinshoofden zijn die personen die samenwonen met een partner van het andere geslacht of één of meerdere familieleden die zelf geen inkomen hebben." (uit 'Dopperswegwijs', p. 20) Volgens die definitie — daar er een kind is in het gezin van LV — zou LV dus wel gezinshoofd zijn... Als zelfs het ABVV het niet meer weet, wat zou een dopper het dan allemaal weten?

Ondertussen lijken individuen binnen de Liga voor Mensenrechten bereid rond die terugvindingen van de RVA een proefproces te voeren. Wie ooit in een soortgelijk geval vertoefd heeft, of heden vertoefd, gelieve daarom contact op te nemen. (bv. schriftelijk via het Veto-korrespondentieadres).

P.S. Wie niet weet wat aanvangen met een plotsere erfenis, kan LV een duwtje geven om over die financiële afgrond te springen! (storten op rek. 785-5287561-96)

PERSMEDEDELING SPORTRAAD

De Algemene Vergadering van Sportraad heeft op 27 februari 1984 beslist de ASR volledig te blijven steunen.

Gesteld werd dat de huidige structuur de best mogelijke was, en dat eventuele veranderingen van de werking van de ASR binnen die structuren moet plaatsvinden. Wanneer de ASR zou uiteenvallen, gaat daarmee ook solidariteit tussen de studenten verloren en maakt men plaats voor een onverantwoorde politieke polarisatie binnen de studentenwereld.

Tevens beweerde men dat het jaren zou duren vooraleer weer een nieuw overkoepelend orgaan tot stand zou komen; het oprichten van de ASR tot wat het nu is, is ook niet op één dag gebeurd.

Het is trouwens de taak van de sportraadvertegenwoordigers op de stuurgroep om de sfeer van samenwerking en gezond verstand die op de Algemene Vergaderingen van Sportraad heerst, ook op ASR door te geven.

De beslissing van bepaalde kringen om uit de ASR te treden werd afgekeurd. Zij kunnen wel blijven deelnemen aan sportmanifestaties en competities, maar verliezen hun stem- en subsidie-recht. Men vindt het immers verkeerd dat kringen die het 'slechte' willen vermijden, wel nog van het goede zouden profiteren.

Vader en zoon: geen gezin, oordeelt de RVA.

(foto WIV)

De krakers hadden de naam van het gebouw met entoesiasme overgenomen, nl. Sion. Binnen de reggaakultuur staat Sion voor het oord van bevrijding, en wordt het tegenover Babylon geplaatst, waar niets dan verderf heerst. Bob Marley bv. zingt over de "Sion train is coming our way"... De motivatie om te kraken situeert zich op drie vlakken, die wisselend benadrukt worden door de betrokken individuen. Er stelt zich een woningprobleem in die zin, dat het alsmaar moeilijker wordt om de hoge huren te kunnen betalen. In de groep zijn er gewetensbezwaarden (7000 fr), jobstudenten (6000 fr), werklozen (8000 tot 10000 fr), alsmede werklozen in hun wachttijd (0 fr). Gezien de hoge huurprijzen in Leuven is het onmogelijk met deze inkomens iets degelijks te kunnen huren. Een andere reden waarom er zich ook in Leuven een ernstig woningprobleem stelt is het feit, dat het alsmaar moeilijker wordt om een woning te vinden, die voldoet aan de voorwaarden, die een groep zich stelt als ze samen iets wil opbouwen. Men plaatst het onder de noemer van de 'kwaliteit van het wonen' nl. dat men zich het recht wil toeëigenen om projecten te starten, om aldus de eigen leefsituatie zelf in handen te nemen. Ten derde is een kraakactie een daad van verzet ten

Onderwijsmodellen in het hoger onderwijs

Op 14 maart ging de studiedag van de werkgroep Universiteit en Maatschappij over onderwijsmodellen in het hoger onderwijs door. Het geheel in samenwerking met vormingswerk Dia-log, en op de achtste verdieping van Letteren en Wijsbegeerte. Voldoende reden voor ondergetekende om om acht uur op te staan, z'n tanden te poetsen en de hele dag aanwezig te zijn. Anderen vonden dat ook; de organisatoren kunnen dus spreken van een geslaagde dag. In dit artikel willen we wat dieper ingaan op de voordracht gehouden door Wim Hornix (KU Nijmegen).

Hij vertrok van de vaststelling dat de maatschappij nood heeft aan hooggeschoolde academici. Aanvullend daarbij is het ook noodzakelijk dat er toegepast en fundamenteel onderzoek gebeurt. Traditioneel wordt aanvaard dat het de taak van de universiteit is beide noden te lenigen. Dit is echter een systeembevattende taakomschrijving. De universiteit maakt deel uit van de maatschappij en kan er als leverancier niet buiten staan. Deze maatschappij nu is een conservatief en slechts traag veranderend systeem. Bovendien blijkt dat dit systeem in staat is zichzelf te vernietigen. Niet zo'n vrolijk gegeven dus, maar Hornix stelt ons onmiddellijk gerust: diezelfde maatschappij kan dit vernietigingsgevaar weren als zij er in slaagt de nodige zelfkritiek op te brengen. Dit is ook een taak voor de universiteit. Zij moet elke nieuwe generatie die ze vormt, deze kritische houding bijbrengen.

Hieruit volgt onmiddellijk een taak-

omschrijving voor het onderwijs dat geboden wordt. Deze konsekwentie wordt door sommigen echter van de hand gewezen met het argument dat vernieuwing een zaak van politiek is.

Doelstellingen

Om te praten over doelstellingen van het onderwijs vertrekt Wim Hornix van de vaak gehoorde premisse dat 'de universiteit per definitie creatief is' en dat het de taak van het onderwijs is 'studenten op te leiden tot deelname aan die creativiteit'. De geschiedenis leert echter dat de universiteit een vrij conservatief milieu vormt en dat de meeste grote omwentelingen noodgedwongen erbuiten plaats vonden.

Om dit te illustreren haalde Hornix het voorbeeld aan van de grote onderwijsvernieuwing in Nederland enkele jaren geleden. Bij wet was toen vastgelegd dat de studieduur moest inkrimpen tot vier jaar. Als gevolg hiervan barstte een discussie los, waarin een resem doelstellingen naar voor gebracht werden. De meeste hiervan hadden betrekking op de eisen waaraan een goede vakopleiding moest voldoen. Men stelde dat de bestaande programma's amper voldeden. Het resultaat van deze operatie was dan ook dat de bestaande programma's gewoon binnen een vierjarig programma gekomprimeerd werden.

De voornaamste doelstellingen die toen, en ook meer algemeen, naar voor kwamen zijn een concrete initiatie in het heersende paradigma en een konditionering in de vakvaardigheden, terwijl een kritische reflectie op wetenschap en samenleving zeer marginaal blijft... Volgens Hornix ontbreekt de bevordering van creativiteit, flexibiliteit en sociale vaardigheden, terwijl dit toch vereisten zijn die door de maatschappij gesteld worden. Bovendien wordt niet aan maatschappelijke bewustwording gedaan, en ontbreekt een inzicht in de politieke en culturele dimensie van de wetenschap. Tegen de

kritiek dat men maar vier jaar heeft om een opleiding te realiseren en dus prioriteiten moet leggen, stelde Hornix dat de attitudevorming belangrijker is dan de kennisvorming. Om kennis te garen heb je immers je ganse leven, het is niet een proces dat af moet zijn binnen een beperkte termijn, terwijl de attitudevorming in de jeugd moet geschieden, anders komt er niets meer van.

Hoe realiseren?

Inherent aan de vraag naar de doelstellingen is ook de vraag naar de manier waarop men het gestelde kan realiseren. Colleges en praktika zoals wij die kennen, zijn noodzakelijk wanneer men uitsluitende kennisvorming beoogt. Deze bestaande methode werkt individualiserend, disciplinerend, konformerend en perspectiefvermouwend. Als alternatief schoof Hornix projektonderwijs naar voor. Dit onderwijs is probleemgericht en niet voorgeprogrammeerd, gebeurt in groepen en is democratisch. Het ondervindt echter veel tegenstand vanuit de traditionele visie, omdat er te weinig kennisoverdracht zou zijn.

Een ander aspect van de realisatie behelst de verantwoordelijkheid van de student. Nu is het zo dat de student een studierichting kiest en dan op een vastgestelde wijze naar de eindstreep gebracht wordt. De docent van zijn kant bepaalt volledig de inhoud van het vak en de methode die hij gebruikt om de stof aan te brengen. De student moet dus geen enkele verantwoordelijkheid dragen. Als alternatief stelde Hornix voor slechts een gedeelte van het curriculum als voorgeprogrammeerd pakket aan te bieden. De rest zou attitudevormend zijn door een groot aantal keuzevakken waar de student meer verantwoordelijk is, en door projektonderwijs.

Een laatste aspect dat hiermee in verband staat, betreft de organisatie van de universiteiten. Nu is deze

Prof. Leirman van Pedagogie gaf uitleg bij een experiment dat reeds sinds '75 loopt binnen zijn fakulteit: Projektonderwijs. (foto DdC/KvH)

organisatie via fakulteiten en departementen volgens de studierichting. Dit heeft echter een fossiliserend en kompartimenterend effect: elk verdedigd hardnekkig 'zijn gebied'. Daarop berust trouwens de kollegialiteit: ieder is koning in zijn gebied. Een alternatief is de matriksorganisatie. Hierin staat loodrecht op de gekende richtingen-structuur een projectgroepenstructuur die interdisciplinair werkt. Deze structuur staat op veel verzet, onder andere omwille van financieringsproblemen.

Vernieuwingsstrategie

Tot slot van zijn uiteenzetting ging Wim Hornix nog even in op de vraag welke strategie men moest volgen om tot vernieuwing te komen. Eerst en vooral moet men er zich van bewust zijn dat dit slechts een langzaam proces zal zijn, gezien de grote samenhang van de vele aspecten. Vervolgens gaf hij enkele aspecten van vernieuwing die een strategie zeker zou moeten bevatten. Men zou zeker moeten zorgen dat de nu bestaande, marginale experimenten gespaard blijven. Ook moet men zoveel mogelijk keuzevakken en projectgroepen in verband met maatschappelijke aspecten inrichten. Verder moet werk worden gemaakt van een matriksstructuur en moet de permanente discussie over doelstellingen en methoden gaande blijven, liefst aan de hand van concrete voorstellen.

Wishful thinking

Hornix praat in feite niet over nieuwe modellen in het hoger onderwijs. Hij blijft op een meer theoretisch nivo en beperkt zich in eerste instantie tot een herdefiniëren van de taakomschrijving

van de universiteit. Van daaruit gaat hij verder: indien je deze taakomschrijving aanvaardt, dan volgen logischerwijs de doelstellingen van het onderwijs en de organisatievormen. Op het ogenblik dat het echt interessant wordt, houdt Wim Hornix op. Hij zegt niet hoe men dit alles in de praktijk moet gaan omzetten. (Het was ook zijn taak niet om dat te doen, hem was gevraagd te spreken over de theorie.) Wel kan men uit zijn voordracht opmaken wat de prioritaire punten hierbij moeten zijn.

Een onderwijsvernieuwing kan slechts wanneer een meerderheid ervan overtuigd is dat ze nodig is. In het traditioneel en conservatief milieu van de universiteit zal het bewerkstelligen van deze mentaliteitsverandering de grootste opgave zijn. Praktische experimenten kunnen hierin een steun zijn, maar het is fout hun impact te overschatten.

Pas wanneer iedereen vernieuwing wil, kan men overgaan tot het vooropstellen van doelstellingen en een taakomschrijving. Tenslotte moet men het dan in de praktijk brengen. Wanneer men echter deze vernieuwing niet aanpakt bij de eerste stap, is de kans dat men blijft steken in een wishful thinking zeer reëel.

Men kan zich dus de vraag stellen naar het 'fuit van studiedagen als deze, waarbij over de vorm gepraat wordt. Het zou fout zijn te stellen dat deze overbodig zijn. Zij tonen immers aan dat de heersende visie niet a priori evident is. Al zal het resultaat ervan op korte termijn vrijwel nihil zijn, toch konfronteren ze het academisch milieu met een aantal vragen. En dat zal wel nooit kwaad kunnen.

Peter Mostrey

Op de studiedag had er ook een panelgesprek plaats met begeleiders van leerprojecten en vertegenwoordigers van studenten, over vernieuwingsstrategieën. (foto DdC/KvH)

Projektonderwijs in pedagogie

Op de studiedag 'Onderwijsmodellen in het hoger onderwijs', spraken naast Hornix en M. De Volder ook nog Fons van Daele en W. Leirman. Over het 'ekspeditie-model' van Fons van Daele kon u in Veto nr. 22 meer lezen. Het onderwerp van prof Leirman van de afdeling Sociale Pedagogie (KUL) was 'Projektonderwijs', een experiment dat reeds sinds '75 doorgaat. Vernieuwing in de praktijk gebracht dus.

Aanleiding hier was een radicale eis van de studenten: volledige verandering van de bestaande structuur naar

een nieuwe vorm van onderwijs, nl. projektonderwijs. Het gevolg van deze eis was een geschokte overheid en overleg. Binnen de bestaande structuur was zoiets immers niet mogelijk. Als compromis werd voor één jaar van start gegaan met projektonderwijs. Na nog een tweede proefjaar kon men definitief van start gaan, zodat nu reeds 9 jaar 1/3 van het vakkenpakket in de licenties sociale pedagogie uit projektonderwijs bestaat.

De voornaamste doelstellingen die men ermee beoogt zijn een grote samenhang tussen theorie en praktijk, engagement in het leerproces, leren in groep, leren leren en een wetenschap gebaseerd op een maatschappijvisie. Men probeert dus een traditionele kennisoverdracht en vooropgestelde

toepassingen daarvan te combineren met een kennisopbouw vanuit een bepaald concept en het hierbij zelf zoeken naar praktijkmethoden. Ook dit lijkt in de praktijk vrij goed te werken, hoewel een paar keer benadrukt werd dat de motivatie niet meer is wat ze in de beginjaren was.

Tenslotte schetste Leirman nog het concrete verloop van een project, met de verschillende praktijk- en theorieonderdelen ervan. Hierbij wordt sedert de invoering van het driejarig licentieprogramma een onderscheid gemaakt tussen oriëntatieprojecten van één jaar in de eerste licentie en basisprojecten van twee jaar met een veel groter praktikaandeel in de tweede en derde licentie.

Peter Mostrey

Probleemsturing

Nadat Wim Hornix reeds een theoretische beschrijving had gegeven van enkele aspecten van onderwijsvernieuwing, kwamen sprekers toelichten wat zij er in de praktijk van maken. Als eerste kwam M. De Volder (R.U. Limburg, NL) spreken over probleemgestuurd onderwijs.

15 jaar geleden kreeg Limburg een universiteit als compensatie voor de sluiting van een aantal steenkoolmijnen. Aangezien men toch vanaf niets moest opbouwen, besloot men aan de medische fakulteit iets te doen aan de problemen die in het bestaande onderwijs vaak opdoekten. Kort samengevat kwamen deze erop neer dat studenten vaak niet in staat waren theoretische kennis, waarvoor zij met goed gevolg examens hadden afgelegd, in praktijk-situaties toe te passen. Ook stelde men een ontbreken van een medische denkstrategie vast. Bij het zoeken naar de oorzaken van deze tekortkomingen, kwam men tot de slotsom dat het zeer moeilijk is kennis, die in een bepaalde concrete context aangeboden werd, over te dragen naar een andere context, in dit geval de praktijk. Ook leidde het aanbieden van de theoretische kennis zonder verwijzing naar praktiksituaties tot een 'instamp- en vergeetfeet'.

Men kan hieraan verhelpen door

kennis in een functionele kontekst aan te bieden, met een probleemgerichte kennisoverdracht. Bovendien kan men door de kennis over te dragen op die manier, ook het medisch denkproces inoefenen, en bekomt men een grote graad van zelfwerkzaamheid bij de student. Ook dit is een voordeel, gezien de relatief snelle veroudering van medische kennis waardoor permanente bijscholing noodzakelijk is.

Hoe verloopt dit alles nu in de praktijk? Begeleid door een docent krijgt een groep studenten een bepaald probleem voorgeschoteld. Dit proberen zij in groep op te lossen. De problemen waren zo hierbij stuiten, geven aanleiding tot studie en zelfstudie van de kennis die nodig is om ze op te lossen. Dit proces gaat verder tot het gestelde probleem opgelost is. Zo wordt dus, via een aantal uitgezochte problemen, de kennisoverdracht gerealiseerd. Door het zelf zoeken naar de oplossing moeten de studenten ook vertrouwd raken met het medisch denkproces. In de praktijk lukt dit vrij aardig.

Tot slot wees de spreker er nog op dat dit soort onderwijs geen 'vrij onderwijs' is, zoals bijvoorbeeld met projektonderwijs bij het geval is. Inhoud en doelstellingen liggen in grote mate vast. Men probeert enkel aan een aantal tekortkomingen te verhelpen, door de vorm waarin men het onderwijs aanbiedt.

Peter Mostrey

De Zwijger Live

Goede interventies van de Golden River City Jazz Band

Donderdag 15 maart was het 'satirisch' weekblad De Zwijger te gast in Alma 2. De organisatie was in handen van Behoud de Begeerte vzw, Radio Scorpio en de Radikale Kriminologen. Een intense publiciteitscampagne met "de tomeloze inzet van de kriminele radikalen..." zorgde voor een volle zaal met een publiek dat niet iets te vlug applaudiseerde.

Blijkbaar was het stramen van de talkshow geïnspireerd op het binnenlands jaaroverzicht van '83 van de BRT-nieuwsdienst want ook hier werden sprekers van divers pluimage met zachte aandrang onderbroken door de groep muzikanten, telkens wanneer hun praatje net wat op dreef raakte. Bijgevolg smaakte de geserveerde brochette van gasten eerder flauw. Moderator Gui Polspoel, een halfuur eerder net te bewonderen in het BRT-joernaal (met het enerverende generieke), kon hieraan weinig verhelpen.

Als voorafgaand amuse-gueulle werden Ludo Dierickx, ouderdomsdeken van Agalev, en notenkraker Louis Tobback van de Socialistische Partij, opgediend. In de overtuiging dat aanval de beste verdediging is, stak Dierickx van wal: de SP moet gerekend worden tot de zogenaamde 'traditionele partij', d.w.z. tot die partijen die fel van leer trekken tegen het regeringsbeleid zolang ze in de oppositie vertoeven. Maar, van zodra ze aan de macht zijn laten ze zich verleden tot net dezelfde zonden als hun voorgangers.

Mitterand in Frankrijk doet zelfs aktief mee aan de wapeningswedloop, stelde Dierickx. Het lukte Tobback niet zo goed om deze aanval af te wippen met enkele simplificerende mopjes. Daarom veranderde hij van taktiek en begon dan maar te pleiten voor een progressief front dat weerstand zou moeten bieden aan de toenemende verrechtiging van onze maatschappij. Het meest geslaagd nog van dit luik was de interventie van de swingende Golden River City Jazz Band.

Huilen met de pet op

De ajuinsoep van Hugo Camps zorgde bij aanwezige Limburgers voor de nodige tranen. Deze hoofdredakteur

van "Het Belang van Limburg", CVP-strekking, rekent het tot zijn taak het beleid van de regering aan een kritisch oog te onderwerpen. De opiniërende slagkracht van zijn 'editoriaal' in de krant is nochtans gering: het bereikt slechts 8% van de kopers van de krant. Bovendien wordt er dan ook nog schamper verteld dat de hoofdartikelen van Camps doorweven zijn met zoveel sentiment, dat ze de week nadien met veel sukses opgevoerd worden in de Koninklijke Munt te Brussel.

"Ik geloof niet in een explosieve mentaliteit die onder de bevolking van dit land zou groeien, als ik zie wat de regering zich kan veroorloven aan volmachtbeleid. Deze regering is de regering van de verarming. Zij teert op de schrik bij de mensen", besloot Camps.

Het duo Braem en Van Gool serveerde daarop een eerste tussen-doortje. Zij stonden aangekondigd als "de onwaarschijnlijk briljante stemmenimitators van omroep Antwerpen". En ja hoor, de stem van Jos Gheysen zat goed maar wat ze vertelden was zonder nog lulliger dan de praat op zaterdagmorgen.

De bom

Willem Leonard Brugsma is kolumnist in de Haagse Post. Hij valt te klasseren bij "die mensen die tot de 'meningvormers' behoren, een denk-klimaat bepalen". Zijn droom is een Europa zonder Russen en Amerikanen. Brugsma: "Iemand die toeuicht dat de Amerikanen West-Europa verdedigen met wapens, moet niet klagen over onderdrukking in Oost-Europa." Voilà. En bovendien is de vredesbeweging "sterk, machtig maar toch voorbijgaand," wat niet wegneemt dat "de aanhangers ervan toch betere strategen zijn dan generaal Rogers. Immers, de Duitse generaal Bastian hield zijn manschappen altijd voor: als er oorlog komt, dan zullen we het onderspit moeten delven. Maar als we drie of vier dagen kunnen stand houden, dan zetten we nucleaire wapens in en blazen we de wereld op. En dat hebben de aanhangers van de vredesbeweging goed begrepen."

Al bij al een erg zwakke performance van Brugsma: wie zijn kolumns in de Haagse Post regelmatig leest, moet erg ontgoocheld geweest zijn over het tamme nivo.

Après nous le déluge dus. Après Brugsma The Golden River City Jazz Band.

Krisis

Mark van Heukelen is hoofd van de pvv-studiedienst. Hij gaf een inge-

wikkelde uitleg over de besparingsplannen van de pvv. Waarschijnlijk was het niet humoristisch bedoeld te horen naar de toch wel hevige reacties vanuit de zaal. Ook zijn diskussiegenoten Lode Versingel, medewerker van Polecar, en Bruno Winderickx, dopoloog en wetswinkelier, hielden er een andere mening op na. Volgens hen is het overheidsdeficit een gevolg van de werkloosheid en vice-versa, hoewel de pvv bij hoog en bij laag beweert dat het de staat is die te lang een Sinterklaaspolitiek heeft gevoerd. Door de kost van elke bijkomende werkloze en de steeds toenemende interesten op het overheidsdeficit, is dit land terecht gekomen in een zuigende spiraal. Wil je het deficit weggrijpen, dan moet je werk maken van het werkloosheidsprobleem.

Van Heukelen gaf beide heren eerst gelijk, maar nuanceerde dan toch. Volgens de pvv is de grote oorzaak van de huidige werkloosheid de stijging van de lonen in '75 met 10%, méér dan de produktieverhoging in dezelfde periode.

Lode Versingel repliceerde met een afkeuring van de pas bekendgemaakte regeringsplannen en noemde onder andere de jaarlijkse, inleverende inderdssprongen van 2% ronduit misleidend. En op de vraag van Polspoel hoe je nu aan iemand, die al bijna aan het bestaansminimum zit, moet uitleggen dat ie nog meer moet inleveren, kwam van pvv-zijde geen bevredigend antwoord. De zaal reageerde met een "pollice verso". Als om de vraag van Polspoel bij te zetten, bestegen raschte krakers het podium. Krakend krokkant legden zij uit wat hen die dag nog was overkomen. (zie elders in deze Veto.)

Teater

Wim Van Gansbeke is Vlaanderen teaterkritikus numero uno, terwijl Rudi Van Vlaenderen momenteel het Brabants Kollektief voor teaterprojecten (BKT) leidt. Van Gansbeke: "In Vlaanderen wordt je nogal vlug gebombardeerd tot een myte en denkt men dat die myte als een evangelie moet geloofd worden. Nochtans is elke kritiek subjektief. En daar komt nog bij dat mijn praatje op vrijdagmorgen door 300.000 man beluisterd wordt terwijl daarvan maar een kleine minderheid regelmatig het teater frekwenteert. Het is zoals oudjes en seks, ze doen het niet maar ze praten erover."

Voor Van Vlaenderen heeft teater iets nostalgisch. "Toneel is een anachronisme in deze tijd. Het heeft iets te maken met lichamelijkeheid. Je weet dat de acteurs binnen grijsafstand zijn. Wat betreft de subsidiëring van

Gui Polspoel: een uit de kluiten gewassen moderator, die er echter niet in slaagde de gesprekken op peil te brengen — het orkest was hem telkens voor. (foto WiV)

het teaterwezen, zou een inlijving bij het Belgisch leger geen slechte zaak zijn, vindt Van Vlaenderen. "Er zijn daar toch ook verschillende fanfares. Met het geld van één gevechtsvliegtuig zouden ettelijke produkties op touw gezet kunnen worden."

"Of laten we het voorstel van Carlos Tindemans, professor in de teaterologie volgen, om de hele teaterwereld zichzelf te laten bedriepen gedurende één jaar en dan te zien wie er nog zin heeft om verder te doen." En Van Gansbeke had hier niet de minste kritiek op. Dit kon moeilijk anders: de organisatoren dachten twee tegenstanders in de arena gegooid te hebben. Het bleken echter dikke vrienden te zijn.

Wegens de afwezigheid van Louis de Lentdecker kon het praatje met Lode Van Outrive over justitie niet doorgaan. Polspoel wou toch even ventileren wat volgens hem de beste intro van de avond zou geweest zijn: "De meeste Vlamingen waren tijdens de oorlog zwart en kort era in het verzet. Hier komt er één bij wie het net omgekeerd was."

België

Politiek dan maar. Met Willy Kuypers, VU-verdediger van minderheden in binnen- en buitenland en Gaston Onckelinx, Limburger maar al 30 jaar in Luik en partijgenoot van André Cools (PS). Naar eigen zeggen is Onckelinx de "enige werkmans" in de Kamer. Hij is er binnengelooft door André Cools en werd de eerste dag aan het station afgehaald door Guy Mathot. Waarop Kuypers onmiddellijk reageerde met: "Zie de wel, Gaston, er gaat niets boven werk in eigen streek hé!"

Kuypers zelf dreunde het gekende melodietje nog eens af: "Vlaamse nationale solidariteit, federalisme geen separatisme, het knekelhuis België enz." en Onckelinx daarop met "Er gaat ook Waals geld naar Vlaanderen, denk maar aan Sidmar, Cockerill Yards, de Antwerpse haven, de KS, enz." En wat doet Happart op de lijst van de PS voor de Europese verkiezingen? Onckelinx: "Mijnheer Happart is verkozen in Voeren volgens de

principes van het algemeen stemrecht. Wie konsekvent is, vindt dan ook dat hij burgemeester kan worden. Maar voor de rest, Joseke Happart, pfff...!"

Verder hield Onckelinx nog een pleidooi voor de Limburgse arbeiders bij Cockerill Sambre, die nu "werkloos in eigen streek dreigen te worden" en Willy Kuypers maakte van de gelegenheid gebruik om zijn kwaliteiten als leraar in de Vaderlandsche Geschiedenis te demonstreren. Hiervan onthielden we vooral dat de Belgische bufferstaat een weldoortachtte zit is van de Rothschilds en de Cockerills en dat Marie-Louise, ega van Leopold I, een "pijpenrullen-geval" was.

Braem en Van Gool imiteerden daarop net iets te langdradig Roger Simons van de BRT uit Londen, Jo Röpcke en Johan Anthierens.

Dessert

Wat de hoofdschotel van de avond had kunnen worden, de konfrontatie van Herman Van Molle met een IQ van 130, met Johan Anthierens, De Zwijger live, werd maar een flauw dessert. Niet alleen werd Van Molle door Anthierens de broek afgedaan, er was bovendien niets te zien. Volgens Anthierens kan de BRT zich geen satirisch programma permitteren dat die naam waardig is. "De Zwijger daarentegen, maakt satire met als inzet het bestaan van het blad zelf. Van Molle echter wordt voortdurend geringselood door de Raad van Beheer van de BRT." Waarop Van Molle nogal zwakjes replikeerde met: "In De Zwijger lees je steeds zinnen als: Satire is... en dan één of andere uitspraak. Anthierens voelt dus permanent de behoefte om zijn eigen werk te herdefiniëren." En met dergelijke nonsens kraaiden deze heren hun kwartierje vol. Gelukkig was er de Golden River City Jazz Band om af te ronden.

Balans van de avond: volstrekt niets bleef op de maag liggen, niets schoot in het verkeerde keelgat. Alles was lichtverteerbaar. En dat kan toch niet de bedoeling geweest zijn van De Zwijger.

Barth De Moor (m.m.v. WiV)

Anthierens, duchtig aangeschoten, doet Van Molle zijn broek af. Er was echter niets te zien.

(foto WiV)

UW

THESES!

ONZE SPECIALITEIT

Copy Max

Naamsestraat, 6
Vandenbemptaan, 57

Leuven
Heverlee

Tel: 233538

TOPKWALITEIT IN FOTOKOPIE VOOR
DE BESTE PRIJS

ADVERTENTIE

Militair-wetenschappelijk onderzoek aan de KUL?

Naar aanleiding van de voorbije universitaire vredesdagen aan onze alma mater, heeft de Vlaamse Vredesuniversiteit een kleine brochure gepubliceerd rond militair onderzoek aan de KUL. De brochure bevat een vijftal punten, waarvan de eerste twee enkel een kollage zijn van discussies die reeds vroeger in Veto werden gevoerd. Vooreerst worden de bezwaren tegen Prof. Reyhler (Politieke Wetenschappen, KUL) nog eens op een rijtje gezet.

Hem wordt verweten in opdracht van het Ministerie van Landsverdediging een onderzoek te hebben uitgevoerd naar de 'instellingen in elke lidstaat van de NAVO die zich bezighouden met strategische problemen' op vlak van defensie. Hierbij onderzocht Reyhler, in dienst van de NAVO, tevens diverse vredesbewegingen, stelt de Vredesuniversiteit. Vooral de nietszeggende replieken van Reyhler irriteren de lezer mateloos. In tweede instantie wordt de lange brief afgedrukt die Lea Hendrickx van de Vredesuniversiteit publiceerde in Veto (29/4/83). Hierin werd aangetoond dat heel wat KUL-professoren onderzoek verrichten voor de NAVO of de militaire tak van deze organisatie, nl. AGARD. Ook werden in deze open brief heel wat kontakten blootgelegd tussen KUL-wetenschappers - en de FLAG, een industrieel samenwerkingsverband dat in hoofdzaak naar militaire opdrachten in de luchtvaart hengelt. Tenslotte plaatste Hendrickx vraagtekens bij 'wetenschappelijk onderzoek, waarvan de militaire bindingen niet zo evident duidelijk zijn, maar waarvan je toch kan vermoeden dat ze er wel degelijk zijn.' Als prototype werd hier een onderzoek genoemd, waarbij de vermoedingsweerstand van gebruikte materialen werd nagekeken bij ... tenniseraketen. Dit onderzoek geschiedt o.l.v. Prof. Snoeys i.s.m. FN-Herstal en Snauwaert-Depla. Deze technologie wordt volgens Hendrickx door beide ondernemingen aangewend in de militaire luchtvaartindustrie. Als tweede voorbeeld gold het Proteus-onderzoek, dat i.s.m. Bekaert werd gevoerd. Ook deze technologie zou uiteindelijk aangewend worden voor militaire doeleinden, door een samenwerkingsverband tussen Bekaert en FN-Herstal.

Replieken

Het derde deel van de brochure bevat een repliek op de brief die een aantal WP-ers van het Departement Metaalkunde in Veto (27/3/83) afdrukten, m.b.t. dit thema. Uit deze brief worden twee stellingen namelikh. In eerste instantie hadden de WP-ers betoogd dat je een bedrijf niet van kollaboratie

'Dergelijke kanonnen maakt men in het departement Metaalkunde niet meer.'

kan betichten met het militaire apparaat, als het bedrijf de produktie van militair materiaal aan anderen overlaat. Gewezen werd hierbij op het losse samenwerkingsverband tussen Bekaert en FN m.b.t. het Proteus-onderzoek. Een andere stellingname van de WP-ers gold hun bewering dat zij zich bezighouden met fundamenteel onderzoek, dat in se geen militair doel kan dienen. Wat betreft het eerste punt wordt gewezen op het nieuwe contract dat Bekaert heeft afgesloten met de Franse vliegtuigbouwer Aérospatiale. In ruil voor zijn technologische inbreng mag Bekaert volgens dit contract rotoronderdelen bouwen voor de Dauphin-2, een gevechtshelikopter. In juli 1983 wordt Bekaert zelfs gepromoveerd tot behartiger van Aérospatiale belangen in België.

In de hiernavolgende passages wordt in de brochure heel wat informatie verstrekt over de manier waarop Bekaert in de weer is, om toch maar te mogen meesleutelen aan de helikopter die de Belgische landmacht zal uitkiezen om de bestaande Alouettes te vervangen, wie ook de konstrukteur is die hiervoor in aanmerking zal komen. Uit 'Introducing Defense Industry of Belgium, Fabrimetal 1982', wordt een kopie afgedrukt met alle militaire specificaties die Bekaert zoal aan te bieden heeft, en dat zijn er heel wat. Bekaert zit dus wel degelijk met kop en schouders binnen dat militaire apparaat.

De tweede stellingname van de WP-ers wordt weerlegd aan de hand van het reeds genoemde onderzoek rond de tenniseraketen, dat mede gefinancierd wordt door FN-Herstal en Snauwaert. Aan de hand van heel wat

citaten wordt duidelijk gemaakt dat de technologie naar dewelke gespeurd wordt, ook gebruikt wordt in de vliegtuigindustrie. Zo bv. wordt in Trends 30/9/1983 gesteld dat 'het kader van een tenniseraket gebouwd is als een honingraat, een procédé dat bij de bouw van vliegtuigvleugels wordt aangewend en alle voordelen van een metalen konstruktie biedt, maar geen trillingen voortplant.' Vooral de eigenschappen 'hoge weerstand en weinig gewicht' blijken zeer dienstig in de luchtvaartindustrie. Komposietmaterialen zouden hierbij worden aangewend. 'Zo worden momenteel al veldtesten uitgevoerd voor de bouw van een vast vliegtuigonderstel in komposieten voor een tweemotorig toestel. Snauwaert verricht dit onderzoek volledig op eigen risico', aldus een bericht in Technivisie van 1/2/1984. Snauwaert zou volgens deze brochure met het oog op de produktie onderhandelingen voeren met Aérospatiale en Westland, waarbij we weer volop in het militaire apparaat terecht komen.

Een laatste deel van deze brochure is gewijd aan een aantal bedrijven, die mede het licht zagen door toedoen van Leuven Research and Development, het interface-organ van de KUL. Een aantal van deze bedrijven blijken helemaal niet vies te zijn van samenwerking met militaire klanten. Zo sleutelt Silver Lisco mee aan het 'computer aided system' van de F-16-bommenwerper van General Dynamics. INRIC werkt op dit ogenblik aan een opdracht van wetenschapsbeleid m.b.t. VHF-radiotoestellen voor landsverdediging. INRIC was lange tijd in onderhandeling met de Britse wapen-

elektronika-beurs ENS in Brussel.

Besluit

Is de ambitieuze zinsnede uit de inleiding van deze brochure waargemaakt, nl. dat de schrijvers ervan beschikken over 'aanwijzingen dat aan de KUL onderzoek wordt verricht naar nieuwe wapens'? Met de bevindingen van deze brochure in de hand kan men enkel besluiten dat het onderzoek i.s.m. Snauwaert naar alle waarschijnlijkheid zal gebruikt worden om op termijn lichtere vliegtuigen te maken, met een grotere weerstand 'er gebruikte metalen. Als het zo is dat de konstrukteur waarmee Snauwaert heden samenwerkt, Aérospatiale is of Westland, dan zullen in de eerste plaats militaire vliegtuigen worden gebouwd. Door de technologie-overeenkomst tussen Bekaert en de Franse wapenfabrikant Aérospatiale komen onderzoeksresultaten van de KUL automatisch in handen van deze wapenfabrikant. Ook zal naar alle waarschijnlijkheid deze technologie door Bekaert zelf aangewend worden in haar militaire projecten. Het is de notie, 'naar alle waarschijnlijkheid', die ik er zelf heb aan toegevoegd, die wellicht weer op kritieken zal stuiten. Meer diepgaand onderzoek op dit vlak is ongetwijfeld nog nodig. Samenwerking met burgerlijke ingenieurs is hierbij onontbeerlijk, o.m. om zeer concreet aan te tonen hoe bepaalde researchresultaten behaald aan de KUL worden aangewend in de innovatie van militaire instrumenten. Bestaat echter het onomstootbare bewijs wel voor deze kritiek?

Luc Vanheerentals

De brochure 'Militair onderzoek aan de KUL' (29 blz., 60 BF) is te bestellen op Vlaamse Vredesuniversiteit, Guimardstraat 8, Gent (091/25 58 74)

PERSMEDEDELING KRINGRAAD

Onlangs verscheen de Algemene Studentenraad in de belangstelling toen een aantal kringen, nl. Ekonomika, VRG en Romania zich luidruchtig distantiëerden van deze organisatie. In de afgelopen weken betuigen een tiental kringen hun steun aan de ASR. Zij onderstrepen het belang van een kwalitatieve studentenwerking, van de solidariteit tussen de kringen en van een organisatie die de belangen van de studenten behartigt en verdedigt tegenover de academische en nationale overheid.

Kringraad, één van de vijf raden van de ASR, wenst zich aan te sluiten bij het protest dat deze laatste groep van kringen uitte ten aanzien van de houding van Ekonomika, VRG en Romania. Hun 'uittreding' heeft als gevolg dat de studentenbeweging zelf op de helling wordt gezet op een moment dat deze weer eens broodnodig blijkt. Immers, de V.I.R.-voorstellen over aggregatie, de plannen van de ministers Coens en Dehaene in verband met de financiering van de universiteiten en de geplande besparingen in de sociale sektor raken de studenten rechtstreeks. De behoefte aan een organisatie die opkomt voor de belangen van de studenten en namens hen standpunten inneemt, laat zich ook nu weer gevoelen. De ASR heeft zich gedurende de dertien jaar dat ze werkt een positie weten te verwerven en heeft ervaring opgedaan met een kwalitatieve en democratische werking, zij biedt als dusdanig op dit moment de beste garanties voor de studentenbeweging. Zelfs de oprichting van een nieuw orgaan zou hoe dan ook een grote stap terug betekenen.

Kringraad staat open voor kritiek op de werking van de ASR. Een permanente evaluatie van de werking is nodig, en voorstellen, ook over de structuur, om die werking te optimaliseren, zijn altijd welkom geweest.

Wel wil Kringraad benadrukken dat de werking van de ASR prioriteit is aan de discussies over de structuur als zodanig. Het is door haar werking en realisaties dat de ASR haar nut en bestaansrecht moet bewijzen. De Algemene Studentenraad moet borg staan voor een degelijk uitgebouwd stellingname naar de academische en nationale overheid toe, waar de fakulteitskringen achter kunnen staan, en die aansluit bij wat leeft in de kringen zelf. De ASR moet de fakulteitskringen ook steunen bij de uitbouw van een degelijke werking.

Kringraad wenst ook het werken met vrijgestelden binnen de ASR te onderschrijven. Dit personeel is verantwoordelijk voor de administratie van een raad en voor de begeleiding van de algemene vergadering van die raad. Vrijgestelden worden jaarlijks verkozen en hebben geen stemrecht. Samen met studenten bereiden zij de vergadering voor en stofferen zij de discussie met relevant materiaal.

Tenslotte wil Kringraad ook wijzen op het gevaar van een verregaande politisering in de studentenwereld ingeval de ASR zou verdwijnen. De ASR als studentenraad tracht de koers van de studentenbeweging te bepalen, los van partijpolitieke belangen. Studentenverteenwoordigers worden verkozen binnen de ASR en de standpunten die ze verdedigen worden ingenomen in discussie met afgevaardigden uit de diverse fakulteitskringen. Indien de ASR uit Leuven zou verdwijnen, zou controle op de studentenverteenwoordigers vanuit de studenten zelf onmogelijk worden. De specifieke studentenwerking zou dan nog meer plaats maken voor politieke hetzmakerij.

Goedgekeurd op de Algemene Vergadering van 9 maart 1984

Opnieuw maanziekte te Leuven

Dinsdag 20 maart. Om 10.00 u. 's morgens wordt een Veto-medewerker uit zijn bed gebeld. Een niet al te onknappe jongedame staat aan de deur. Een nooit geziene beleefdheid openbaart zich van hantwege: duizend excuses, sorry, 't was echt niet mijn bedoeling van je uit je bed te zetten. Het is toch niet erg?

Vervolgens verklaart de dame de reden van haar komst. Ze is van een organisatie, beweert ze, die zich bezig houdt met buurtwerking. Ze richten zich vooral op families, die hulp nodig hebben.

Elke Veto-redakteur beschikt van tijd tot tijd over een eksklusief belletje, dat gaat rinkelen in uitzonderlijke toestanden. Primo ziet de juffrouw er niet bepaald uit als sociaal geval dat gaat assisteren in Lampke- en andere Straatmuustoestanden. Vervolgens klinkt buurtwerk, gecentreerd rond de

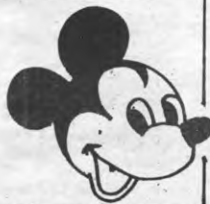
familie-idee, nogal eigenaardig. En tertio houdt buurtwerk zich meestal niet bezig met het uitgeven van zo'n verzorgd tijdschrift op glanzend papier als me daar net wordt aangeboden.

Moraal van 't verhaal: lezer, laat je niet misleiden. De idee van buurtwerk is volledig uit de lucht gegrepen. Het verhaal, dat die organisatie zich richt op families in nood, wordt gewoon verteld om het logisch te laten klinken, dat het aangeboden tijdschrift 'Een familie' heet. De titel staat garant voor respect voor hetgeen bepaalde maatschappelijke kringers als kleinste organische kern van onze samenleving zien. Lieve foto's van lachende grootmoeders waren in dit blad al regel. Het geld dat je voor deze uitgave zou betalen, gaat niet naar een of andere verkrottende buurt in de omgeving, maar wel naar de bloeiende investeringen van de 'Vereniging voor het Wereldkristendom', opgericht door de heer Sun Yang Moon of zoiets, beter gekend als de Moon-sekte. Als je dus je leven wil opofferen voor het goede doel der economische heropleving van Zuid-Oost Azië, weet je wat je te doen staat.

POSTERS — GADGETS

Filmaffiches (o.a. American Gigolo, Psycho 2)

POSTERS
WENSKAARTEN
POSTKAARTEN
GESCHENKEN
voor alle omstandigheden

Naamsestraat 53

Leuven

Xaviera over seks

Hoezeer seks nog taboe is, werd mij duidelijk uit de massa die afkwam op de lokroep: "Xaviera praat over seks". De stoep van de stadschouwburg was meer dan op tijd gevuld met publiek van allerlei slag: studenten, jongere en oudere koppels, ouders met geslachtsrijpe kinderen en troepjes meisjes die, vanwege hun verenigd-zijn, prompt de naam 'feministen' toegeslingerd kregen. Ambiance verzerkd dus.

goed in haar vel en zegt zelf te bepalen met wie ze neukt, hoe en waar en hoelang enzovoort en zoveel te beter voor haar, maar ze rept niet of weet niets over de manier waarop seks bij miljoenen anderen verloopt en nog minder van de onderliggende oorzaken daarvan. Wat ik haar vooral verwijt is dat ze seks onrealistisch voorstelt. Haar eigen libido is, als ze tenminste niet liegt, enorm groot. Daardoor schildert ze de doorsnee vrouw als frigide af en houdt ze de myte in stand dat mannen zoveel meer behoefte hebben aan seks dan vrouwen.

Gevolg: vrouwen zitten met de schrik om preuts te zijn en spelen het spelletje tegen hun zin mee (verduidelijking voor de bevooroordeelden: met "tegen hun zin" bedoel ik niet dat ze er geen behoefte aan hebben, maar wel dat velen het vrijen op een andere manier zouden willen zien verlopen dan gebruikelijk. Er wordt er vaak maar op los gestunteld, omdat veel partners niet van elkaar weten hoe de ander te bevredigen. Gevolg is dikwijls dat de man toch klaarkomt, lichamelijk althans, en de vrouw er kan van dromen.)

Anderzijds moeten mannen steeds maar hun potentie bewijzen, wat zich welens uit in macho-gedrag of minderwaardigheidsgevoelens.

Bij zulke dingen staat Xaviera geen moment stil. Gelukkig ging tijdens het tweede deel van de avond, het panel dieper in op de achtergronden van seksueel gedrag.

Scheve machtsverhoudingen

Elk panellid sprak vanuit een andere invalshoek. Een punt van overeenkomst was dat geen van allen zich bezighield met het minnespel op zichzelf, maar dit situeerde als één van de vele aspecten waarin scheve machtsverhoudingen tot uiting komen.

Leven in een kapitalistische, psychiatrische patiënten kreërende, in rollenpatronen verdeelde, censurerende, afwijkingen veroordelende en daarbij nog in crisis verkerende maat-

schappij heeft zijn consequenties op het gedrag tussen de mensen, of dat nu gaat over samen-werken, opvoeden, wonen of uitgaan, kortom alles wat je in contact met anderen doet, dus ook naar bed gaan. Hierop komt in grote lijnen neer wat de deelnemers te vertellen hadden.

Een beetje specifieker: Steven de Batselier meende dat prostitutie de degeneratie van een samenleving betekende. Het wijst op een verwrongen opvatting over seks en andere manieren van omgaan met elkaar. Het is niet normaal dat er vrouwen moeten bestaan die als wrak hun carrière eindigen. Zodra al het stuntelige, kunstmatig-geile gedoe en gepraat over prestaties in bed vervangen wordt door warme tederheid voor elkaar zijn we waar we moeten zijn, dixit Steven.

Paula Semer was de enige die ronduit durfde zeggen dat Xaviera iedereen een vals beeld voorhield. Ze oogste felle negatieve reacties. Als hoer zijn werkelijk zo leuk is als Xaviera voorstelt, zegt ze, is het jammer dat ze dat beroep niet gekozen heeft. Paula wensde dat er ook prostituees in het panel zaten die het niet zo voor de wind hadden in hun beroep, en ook vrouwen die met seksueel geweld geconfronteerd zijn geweest. Ze vertelde van het verbod van de BRT-televisiedirecteur Vandenbussche om hierover reportages te maken. Kortom, de maatschappij moet blijkaar voorgelogen worden, over de bloemetjes en de bijtjes, de realiteit mag niet eens getoond worden.

"Trut"

Hoezeer dit echter nodig is, was te merken aan de van onwetendheid getuigende reacties van het publiek, dat blijkaar zijn kop diep in het zand heeft steken. Er is een schrijnend tekort aan informatie. De myte van de aanrander in donkere steegjes moet opgeheven worden.

Ook Liliâne Versluys heeft de pijn gevoeld door niemand begrepen te worden, behalve door een paar enkelingen die zich zo moesten veren dat ze iedereen natuurlijk irriteerden. Liliâne wees op het bestaan van seksueel geweld, dat het gevolg is van scheve machtsverhoudingen die er al van in de weg worden ingepompt. Zij waagde zich ook op het terrein

DE HAPPY HOOKER

van de anticonceptie, maar daarvoor was het publiek nog lang niet klaar. Men vindt het nog maar veel te recent vanzelfsprekend om geboortebepaling toe te passen, om zich al de vraag te kunnen stellen waarom er nu altijd de vrouwen voor moeten opdraaien. De schrik om als 'trut' over te komen zit er bij veel meisjes nog zeer diep in, te merken aan hun luid protest: "allez, wie heeft er iets tegen anticonceptie?" Een muur is nog zachter dan hetgeen waar feministen doorheen moeten.

Tenslotte Kurt van Eeghem. Wat hij zoal verkondigde was in contrast met het idee dat ik van hem kreeg tijdens zijn openings-schets. Deze heelt zijn verstand toch niet onder zijn navel zitten. Kurt betreurde het feit dat er de laatste generaties totaal niets veranderd is in de omgang tussen mensen,

koppels of niet, en zeker op gebied van seks. De zogenaamde seksuele revolutie heeft de meeste mensen helemaal niet vrijer gemaakt, seks is nu opeens iets dat moet, dus waar blijft die vrijheid? Hij kreeg kotsneigingen van Xaviera's gesprek en nog meer van de reacties van de zaal waar hij een hoop gebundelde frustratie voelde zitten. Hij is dan ook twee keer even weggegaan ter illustratie.

Men kon voelen dat deze panelleden stuk voor stuk nog meer te vertellen hadden, maar de tijd was te kort. Tussendoor had Xaviera trouwens nog voor de nodige onderbreking gezorgd.

Voor mij mag dit panel nog eens samenkomen, met meer sprekkijd, maar dan zonder Xaviera Hollander.

Brigitte Vanschoelant

Kurt van Eeghem had de eer de tsjokvolle zaak het tema in te leiden met zijn sketch over 'Seksbuero de rechterhand'. Achteraf vernam ik dat dit een samenraapsel was uit het boek 'De Happy Hooker', met de bedoeling de draak ermee te steken (blz. 143). Weinigen zullen dit echter geweten hebben.

Ik dacht dus ook warm te moeten lopen van een woordenstroom vol "maandverband", "neuken", "stijve", enz. (ze vindt ons net iets te oud voor "pis" en "kak") in afwachting van de komst van wulpse Xaviera.

Amfiteater-vriendelijke omvang

Ze zat er al voor ik het wist, ondanks haar amfiteater-vriendelijke omvang. Naast haar Wilfried Bertels van de BRT. Zijn ironische vragen (zoals "Hoe verleid je een man, hoe moet de slaapkamer er uit zien?") werden door Xaviera gretig aangegrepen om haar pikante belevenissen uit de doeken te doen, doorspekt met goede raad voor lui die niet aan hun rukken, pardon, trekken komen.

Dat is de reden waarom iedereen er zat. Men kreeg waar voor z'n geld.

Xaviera is een boeiende vertelster, humoristisch, en het is zeker niet door stomheid dat ze het als hoer zover heeft gebracht te kunnen kiezen met wie ze naar bed gaat. Toch heeft ze op veel gebieden paarde-oogkleppen, maar daarover straks.

Hetgeen deze misgimikte kabaretière er uitkraamt, en wat het publiek zo in de ban houdt, zijn dingen die ik op twaalfjarige leeftijd nieuwsgierig in de seksboekjes van mijn broer opzocht en waarop ik toen trots was 'het' te kennen. Bij de overgang naar de praktijk loste de interesse voor de theorie zichzelf op, maar blijkaar zijn beide voor de meesten perfect te combineren (of te compenseren) als je de verkoopcijfers van Xaviera's boeken hoort.

Op adem komen

Dat doet vermoeden dat haar praktijk enigszins anders verloopt dan die van het doorsnee-koppel.

Zij stelt zichzelf inderdaad ook voor als iemand met een onblusbare wellust, met uitdrogen bedreigd als ze geen drie keer per dag kan klaarkomen. Ze moet dan ook regelmatig van partner wisselen, zodat de stappers op adem kunnen komen. Eigenlijk zou er een rampenfonds moeten bestaan voor haar, ingeval van chronisch mannekort.

Hoe dan ook, Xaviera voelt zich

Waarom Vanzwam weigert Balans (het blad van de rechten) te bespreken

Het beste uit de kringbladen?

Volgende twee citaten zijn afkomstig uit het artikel "Doop Anno 1983", ondertekend door Pol Bosman, VRG-ontspanning, dat werd afgedrukt in Balans, het VRG-kringblad, nr. 2, blz. 5-7.

"Boven in de zaal zaten een 50-tal bloedorstige ouderejaars aan de corona de bibberende (van de schrik of van de kou) schachten op te wachten. Eens die laatste comfortabel op de grond geïnstalleerd waren, kon het feest beginnen, spijtig genoeg wel in afwezigheid van Hubert, de vorig jaar

tijdens de doop schielijk overleden schacht. Maar dit kon de pret niet bederven (er werd immers beloofd de doop dit jaar wat kalmer te houden, wat niet in goede aarde viel bij veel ouderejaars)."

"Balans van de opruiming om 5 uur 's morgens: het nodige aantal gebroken glazen, 57 vuile tandenborstels en in tegenstelling tot vorig jaar geen enkel lijk. Volgend jaar beter?"; aldus Pol Bosman.

Wat beter volgend jaar? Meer lijkjen om de bloedorstige ouderejaars meer

gebuog geweldloos ontruimd werd. Interessant om weten is dat, op het moment dat de politie optrad, de delegatie als eenzijdige stap, bereid was het gebouw uit eigen beweging te verlaten. Deprez, die zelf niet gelukkig was met het politieoptreden kreeg van de betrokken rijkswachtmajoor te horen dat hij op de openbare weg niets te vertellen heeft. Wat de "geweldloze ontruiming" betreft, ik hou er blijkaar toch een andere definitie van geweldloos op na dan de rijkswachtmajoor. Mensen van de trappen duwen als het niet snel genoeg gaat voor de Heren rijkswachters, valt bij mijn weten toch niet onder de noemer geweldloos. Nothomb heeft blijkaar niet naar het RTL-nieuws of BRT-nieuws gekoken. Het bleek hier duidelijk hoe de overgebleven manifestanten — een veertigtal waren reeds opgepakt door de politie — op een hoopje werd gedreven, met de nodige kennisgeving met de matras.

In een ander deelaspect werd naar

het nut van de plagerijen, bedreven in de politiecellen, gevraagd. Antwoord: "Als voorzorgsmaatregel dient ieder persoon, die in de gemeentelijke gevangenis wordt opgesloten, eerst alle voorwerpen waarmede hij eventueel zichzelf of andere zou kunnen kwetsen, af te geven (bv. broekriem, schoenveters,...)". De waarheid zal eerder liggen in een ontmoedigingspolitiek, om eventuele kandidaten voor volgende acties af te schrikken. Enkel daarvoor worden manifestanten met velen in een kleine cel, zonder verlichting en zonder schoenen gestopt. Die voorzorgsmaatregelen komen me trouwens al te gek voor, alsof men plots uit pure wanhoop — misschien als de ontmoedigingspolitiek iets te goed gaat inwerken — zichzelf of anderen met schoenveters, die men anders ook draagt, gaat bedreigen.

Op de vraag naar de behandeling van de gekwetsten, antwoordt Nothomb: "Rijkswachter en politie nemen ten opzichte van administratief aan-

gehouden personeel steeds de gepaste voorzorgsmaatregelen om ten alle tijde besmettingen te voorkomen. Zo worden onder meer de gekwetsten zo vlug mogelijk verzorgd of indien nodig overgebracht naar een ziekenhuis." Hoe menselijk proberen ze zich toch voor te doen. Ze 'vergeten' dan wel dat iedereen die in de rijkswachtkazerne 'zat' in een oude garage met diepe putten werd gestopt of is dat ook een van hun 'voorzorgsmaatregelen'. Er is zelfs iemand in zo'n put gevallen, die pas na tien minuten kermen door de rijkswachter werd geholpen met als resultaat een ontwricht schouderblad. Ze dachten dat hij komedie aan 't spelen was!

Wat globaal opvalt is dat alle gegevens blijkaar goed worden bijgehouden. Zo vermeldt Nothomb hoeveel waar hebben gezeten, onder welke omstandigheden, welke maatregelen er getroffen zijn... Waarvoor zou dat hen van dienst kunnen zijn?

Stef Janssens

Wanneer wordt het CVP-hoofdkwartier te Leuven bezet?

(foto DdC)

Vleugel van Geertrui-abdij tijdelijk gekraakt

Tussen de Vaartstraat en de Mechelsestraat, gelegen Halve Maartstraat, staat één van de vele forse kerken van Leuven, nl. de Geertrui. Rond die kerk — tegenover het Klein Begijnhof — strekt zich over verschillende gebouwen de Geertrui-Abdij uit. Al deze gebouwen hebben één gemeenschappelijk kenmerk, nl. dat ze leegstaan. In een tijd waar de nieuwe huurwet van Gol de huurprijzen weer de pan doet uitswingen, en besparingen op nationaal en gemeentelijk vlak de individuele inkomsten verder doen afsinken, besloten recent een 15-tal knapen en knapinnen één van de vleugels van deze abdij terug hun sociale functie te geven, waarvoor ze oorspronkelijk gebouwd werden, nl. ze te bewonen. De 'kraak' duurde welgeteld vijf dagen tot de eigenaar van het gebouw, nl. de stad Leuven, met zijn prive-militie, nl. de stadspolitie keihard terugsliep. 's Morgens om 09.00 u (donderdag 15 maart) werd een ontruiming zonder pardon uitgevoerd, en er volgt wellicht een aanklacht wegens huisvredebreuk. 's Anderendaags wordt het voorpaginieuws in een aantal kranten, en de eerste interpellaties voor de gemeenteraad liggen al uitgetikt.

De krakers hadden de naam van het gebouw met entoesiasme overgenomen, nl. Sion. Binnen de reggaekultuur staat Sion voor het oord van bevrijding, en wordt het tegenover Babylon geplaatst, waar niets dan verderf heerst. Bob Marley bv. zingt over de "Sion train is coming our way"... De motivatie om te kraken situeert zich op drie vlakken, die wisselend benadrukt worden door de betrokken individuen. Er stelt zich een woningprobleem in die zin, dat het alsmat moeilijker wordt om de hoge huren te kunnen betalen. In de groep zijn er gewetensbezwaarden (7000 fr), jobstudenten (6000 fr), werklozen (8000 tot 10000 fr), alsmede werklozen in hun wachttijd (0 fr). Gezien de hoge huurprijzen in Leuven is het onmogelijk met deze inkomens iets degelijks te kunnen huren. Een andere reden waarom er zich ook in Leuven een ernstig woningprobleem stelt is het feit, dat het alsmat moeilijker wordt om een woning te vinden, die voldoet aan de voorwaarden, die een groep zich stelt als ze samen iets wil opbouwen. Men plaatst het onder de noemer van de 'kwaliteit van het wonen' nl. dat men zich het recht wil toeëigenen om projecten te starten, om aldus de eigen leefsituatie zelf in handen te nemen. Ten derde is een kraakactie een daad van verzet ten

einde een aantal wantoestanden inzake de woonproblematiek aan te klagen, als daar zijn o.m. de leegstand, de speculatie met huizen, de verkrouting van overheidsgebouwen e.d.

Sion

Een schoolvoorbeeld van een dergelijke wantoestand vindt men volgens de krakers m.b.t. dit huis Sion. Het staat sinds 1979 leeg, en sindsdien heeft het stadsbestuur er nog geen bestemming aan gegeven. Verschillende verenigingen hebben gevraagd het te kunnen huren, maar men kreeg steeds nul op het rekwest. Wat de andere gebouwen betreft van het Geertrui-komplex heeft architect Roger Jacobs opties uitgewerkt voor luxe-appartementen, die medio 1985 klaar zouden zijn, en dan zouden worden verhuurd aan 18 000 fr per maand. Het huis zelf, dat plaats biedt aan ± 15 personen en zich bevindt temidden van één der schattigste tuinen van Leuven — mooier nog dan de tuin DeWalque waar buurtwerk de Straatmus al jaren aktie rond voert —, is op dit ogenblik nog in beste staat. De stad Leuven geeft bij navraag over de bestemming slechte signalen van een bleke besluitloosheid over wat men met het huis wil aanvangen.

De krakers hebben gedurende die vijf dagen hard aan het huis gewerkt, en het o.m. compleet leefbaar gemaakt — naar hun eigen normen —, waar het stadsbestuur om hetzelfde doel te bereiken wellicht miljoenen had tegenaan gesmeten. Op enkele dagen tijd heeft men o.m. gebroken ramen vervangen, verwarming geïnstalleerd, de waterleiding werd hersteld en uitgebreid, de elektriciteit werd op punt gesteld, en de tuin werd voor een groot deel reeds opgeruimd. In de persmededeling maken de krakers in dit verband allusie op de miljoenen die in het recente verleden reeds werden verworven in een andere vleugel van de abdij, waar men werken aan het dak heeft uitgevoerd, zonder rekening te houden met de drassige ondergrond

(de nabijheid van de Dijle). Door deze vergetelheid zou er nu reeds sprake zijn van een enorme meerkost.

Leegstand

De wantoestanden m.b.t. de woonproblematiek zijn nog wel iets uitgebreider dan dat. Inzake leegstand is er binnen de Leuvense ring sprake van 700 lege huizen. De meeste van die huizen laat men bewust verkrotten. Eén van de krakers vertelde ons dat hij een tweetal jaren terug een 'oogje' had op een groot huis aan de Ramberg. Bij een inspectie had hij gemerkt dat een paar ramen openstonden, maar dat het huis nog in vrij goede staat was. Bij

volgende 'bezoeken' waren de ramen telkens terug geopend, alhoewel hij ze steeds terug sloot. Niet alleen is er de leegstand, ook de 'kwaliteit van het wonen' laat veel te wensen over. 11% van de woningen in Vlaanderen (waar-in geleefd wordt door 15,5% van de bevolking) zou te klein zijn. Waarom laat men met dit soort gegevens voor ogen, een dergelijk huis leegstaan, terwijl men geen duidelijke plannen koestert, laat staan dat er voldoende geld aanwezig is in kas van het Leuvense stadsbestuur om dergelijke plannen ook uit te voeren.

Huisvredebreuk

Afgelopen donderdag 15 maart kwam er dan een abrupt einde aan de kraakactie toen om 9 u. 's morgens een 12-tal Leuvense politie-agenten alle aanwezigen opleidden. Hoofdkommissaris Leenders stelde de 'misdaad' vast, en sprak in eerste instantie van 'uitdrijving omwille van huisvredebreuk'. Dit werd gemotiveerd door het feit dat 'heel het Geertrui-komplex, dat zes verschillende gebouwen omvat, bewoond werd door een door de stad aangestelde opzichter.

Advokate Ria Convents is er echter van overtuigd dat men hierop geen klacht kan baseren, onder meer omdat het huis niet onmiddellijk bewoonbaar was bij gebrek aan elektriciteit, verwarming, water, enz. De krakers protesteren in een persmededeling sterk tegen de handelswijze van de politie-agenten, meer bepaald door het ontbreken van enig huiszoekingsbevel. "Naar onze mening mag een bewoond huis niet betreden worden zonder huiszoekingsbevel. Deze handelswijze leek ons dan ook hoogst eigenaardig. Na fouillering werden onze identiteitspapieren gevraagd, die we moesten afgeven. Naar onze mening moet in

een bewoond huis de identiteitskaart niet worden afgegeven. Na wegbrenging is door een aantal mensen van de politie het huis gecontroleerd. Naar onze mening is hiervoor een huiszoekingsbevel vereist."

Voorlopig lijkt het kraken van huizen zich in juridisch niemansland te bevinden, waarin enkel meer klaarte kan komen door enkele proefprocessen. Het feit dat vorig jaar de Leuvense vrederechter besliste tot uitdrijving van buurtwerk de Straatmus, uit het door hen gekraakte huis in de Jozef II-straat, betekent immers nog hoegenaamd niet dat politiemensen zomaar in het 'wilde weg gekraakte huizen mogen binnentreden en ontruimen, zonder dat hiervoor een gerechtelijke uitspraak is gevallen. In het Rechtskundig Weekblad (1978, p. 2551), schrijft de Leuvense prof. Jan De Meyer (Fakult. Rechten): "Het komt mij voor dat de onschendbaarheid van de woning de mens beschermt in elke door hem in feite bewoonde ruimte, ongeacht de rechtmatigheid, de omvang van de duur van de bewoning, en dat zij met name niet alleen gelden moet voor personen die rechtmatig het genot van hun woning hebben, doch ook voor 'underdogs' die met 'have en goed', op een al dan niet rechtmatige wijze, 'hun intrek genomen hebben, in een 'leegstaand pand.' In een naschrift stelt een andere rechtsgeleerde Vandeplas A. hierop een andere visie. Doch ook hij dient zijn visie te besluiten met de opmerking dat "de rechtspraak vroeg of laat wel zal uitmaken welke rechtsbescherming de kraker in het Belgisch strafrecht toekomt."

P.S.

Opm. Wie de groep wil steunen in verdere kraakacties kan o.m. geld storten op rekening 001-1459822-48 (Sion)

RVA jaagt op Veto-redakteur

gecontroleerd wordt.

Sinds donderdag 1 maart is een RVA-kontroleur (RVA is de rijksdienst voor Arbeidsvoorziening) al een drietal kerken komen snuffelen in de redaktielokalen van Veto op zoek naar LV. LV is namelijk 'vrijgesteld van stempelcontrole' voor Veto, wat betekent dat hij in ruil voor het feit dat hij niet elke dag om zijn stempelje moet lopen, zich tijdens de werkuren wijdt aan werk voor Veto. De wat loslippige RVA-kontroleur vertelde ter redactie dat het dossier van LV persoonlijk onder handen was genomen door de inspecteur van de RVA, de hoogste in rang bij deze RVA-dienst. De andere 'vrijgestelden van stempelcontrole' in dienst van de ASR worden merkwaaardig genoeg met rust gelaten. Het gebeurt trouwens in het Leuvense uiterst zelden dat iemand met dat statuut effectief door de RVA

hij werkloos blijft en zeker niets 'in het zwart zal mogen doen'? Zwart geld wat wassen zeker? Houdt één en ander verband met een zeer kritisch artikel dat LV over de situatie van de werklozen schreef in de Veto nr. 21, die uitkwam op ... 1 maart? (De doppers in het schietkraam van Martens en Declercq.) De ironie van het lot wil dat LV in dit artikel een definitie van gezinshoofd gaf, afkomstig uit een ABVV-brochure, daterend van januari 1982, die ook al de bal misloeg. "Gezinshoofden zijn die personen die samenwonen met een partner van het andere geslacht of één of meerdere familieleden die zelf geen inkomens hebben." (uit 'Dopperswegwijz', p. 20) Volgens die definitie — daar er een kind is in het gezin van LV — zou LV dus wel gezinshoofd zijn... Als zelf's het ABVV het niet meer weet, wat zou een dopper het dan allemaal weten?

Ondertussen lijken individuen binnen de Liga voor Mensenrechten bereid rond die terugvorderingen van de RVA een proefproces te voeren. Wie ooit in een soortgelijk geval vertoed heeft, of heden vertoelt, gelieve daarom contact op te nemen. (bv. schriftelijk via het Veto-korrespondentie-adres).

P.S. Wie niet weet wat aanvangen met een plotse erfenis, kan LV een duwtje geven om over die financiële afgrond te springen! (storten op rek. 785-5287561-96)

PERSMEDEDELING SPORTRAAD

De Algemene Vergadering van Sportraad heeft op 27 februari 1984 beslist de ASR volledig te blijven steunen.

Gesteld werd dat de huidige structuur de best mogelijke was, en dat eventuele veranderingen van de werking van de ASR binnen die structuren moet plaatsvinden. Wanneer de ASR zou uiteenvallen, gaat daarmee ook solidariteit tussen de studenten verloren en maakt men plaats voor een onverantwoorde politieke polarisatie binnen de studentenwereld.

Tevens beweerde men dat het jaren zou duren vooraleer weer een nieuw overkoepelend orgaan tot stand zou komen; het oprichten van de ASR tot wat het nu is, is ook niet op één dag gebeurd.

Het is trouwens de taak van de sportraadvertegenwoordigers op de stuurgroep om de sfeer van samenwerking en gezond verstand die op de Algemene Vergaderingen van Sportraad heerst, ook op ASR door te geven.

De beslissing van bepaalde kringen om uit de ASR te treden werd afgekeurd. Zij kunnen wel blijven deelnemen aan sportmanifestaties en competities, maar verliezen hun stem- en subsidiericht. Men vindt het immers verkeerd dat kringen die het 'slechte' willen vermijden, wel nog van het goede zouden profiteren.

Vader en zoon: geen gezin, oordeelt de RVA.

(foto WIV)

Vrije Tribune Agalev Studenten

Het geld halen waar het niet zit

De regering heeft beslist. Na lang talmen is de valbij neergekomen. Werknemers, zelfstandigen en ambtenaren leveren in, onrechtstreeks, maar niet minder reëel. Maar ook de minder-begoeden worden niet gespaard; gepensioneerden, gastarbeiders, gehandicapten, werklozen en zelfs kinderen worden geviseerd.

Uiteraard wegen de inleveringen voor hen zwaarder door dan de 10% afroaming op de wedde van ministers en staatssecretarissen, of de 'solidariteitsbijdrage' voor inkomens boven de drie miljoen. Het zgn. optrekken van de bestaansminima kan enkel beschouwd worden als je reinste demagogie. Als ze rekening houden met de nieuwe OCMW-wetgeving (die minderbedeelden doorschuift naar ouders of kinderen, met alle sociale gevolgen vandien), gaat het overduidelijk om een nepmaatregel: 6% toeslag op een maalmes van 8500 fr. per maand is niet van aard om miljarden aan besparingen ten koste van de zwaksten te compenseren.

Wishful thinking

Premier Martens dierf te beweren dat zijn inleveringspolitiek reeds tal van zoete vruchten had afgeworpen. Inderdaad. Hij heeft overschot van gelijk. Onze Belgische bedrijven en voornamelijk dan de in België gevestigde filialen van multinationale ondernemingen stellen het wel: ze zijn terug concurrerend, er treedt zelfs hier en daar een sporadische investering op (bij voorkeur in arbeidsbesparende technologieën). De robots en de computers floreren. Wat de tewerkstelling betreft hoeven we ons geen zorgen meer te maken, het aantal werklozen is 'gestabiliseerd'. Wellicht zullen er enkele tienduizenden slachtoffers bijkomen door de besparingsmaatregelen van onze 'dynamische' regering. Maar dan wacht ons de 'grote heropleving' ofte 'relance', het wonder van de Derde Industriële Revolutie: steeds meer arbeid door steeds meer arbeidsbesparing!!

Het botte mes

Maar wie onze doldrieste eerste minister in deze gedachtenkronkels nog zou kunnen volgen, zal het toch erg

moeilijk krijgen om in het pakket volmachtverordeningen de speciale zorg voor de minderbedeelden terug te vinden. We overlopen even:

1. Werklozen

De werkloosheidsvergoedingen voor samenwonende werklozen worden na twee jaar doodleuk teruggebracht tot het bestaansminimum. De *Jacht op werklozen* wordt onverminderd voortgezet. Protesten van dopkomitees, Vrouwen tegen de Krisis en vele anderen ten spijt, bespaart de regering eens te meer op laffe wijze op de belangrijkste slachtoffers van de crisis, nl. de werklozen, wel wetend dat deze categorie toch niet gemakkelijk tot protestacties overgaat.

2. Schoolverlaters, vrouwen en oudere werknemers

Eens te meer genieten de schoolverlaters de bijzondere aandacht van de regering. Waar de werklozenwerkingen nu al maandenlang ijveren voor de afschaffing van de 150 dagen wachttijd voor schoolverlaters, gaat de Martens ploeg hier regelrecht tegen in. Alle kreten vanuit de basis worden gesmoord. De wachttijd wordt nog eens met 50 dagen verlengd: een maatregel die een *kaakslag is aan alle jongeren, studenten inclusief!!* De jeugd wordt met geweld van de arbeidsmarkt geweerd, zoals ook vrouwen en oudere werknemers mogen ophoepelen. Vrouwen terug naar de huiselijke haard (cfr. de 'beloofde' versoepling van het beruchte artikel 143 dat langdurig werklozen uitsluit van de dop), ouderen zo vlug mogelijk het bejaardentehuis in...

3. Dienstplichtigen

Voor de dienstplichtigen is een extra kadootje voorzien. Wie het vaderland verdedigt heeft, moet nog maar 100 dagen wachten op zijn dopgeld. Voor 2 of 3 maanden diensttijd bijteekent, krijgt een algehele absolutie. Hoe langer je soldaatje speelt, hoe vlugger je mag gaan stampelen. Wat dit met besparen te maken heeft mag Joost weten. Wel laat de regering weer duidelijk blijken dat ze enkel militaristisch kan denken. De oplossing voor de jeugdwerkloosheid: "Join the Army!!"

4. Vreemdelingen

Inspelen op gevoelens van vreemdelingenhaat bij sommigen, neemt onze wijze bewindsploeg ook de gastarbeiders nog maar eens op de korrel. Na 3 jaar werkloosheid wordt aan deze mensen de raad gegeven maar liever te maken dat ze weg zijn, alsof de

vreemdelingenwet van Gol en de 'oprotremie' van Aerts, minister van volksgezondheid (sic!), nog niet voldoende waren. *Racisme als besparings-techniek?* De minime besparing die daarmee verwezelijkt wordt, is trouwens te verwaarlozen in dit gegochel met miljarden. Of gaat het hier niet eerder om sociaal blind ektoralisme (vooral geen stemmen verliezen aan Nols & Co.)?

5. Weduwen, bejaarden, invaliden, kinderen, zieken, onderwys

En dan zijn daar nog de inleveringen voor weduwen, bejaarden en invaliden, de veriaten van het recht op kinderbijslag (*inleveren van in de wieg?*), meer remgeld ten koste van langdurig zieken (en geen echte fiscale strook op verzoek van dokter Wijnen). Bovendien werd beslist tot een langere prestatietijd voor leerkrachten zodat andermaal werk verloren gaat voor jongere leraars. Met name 1/18 van de beschikbare lesuren komt te vervallen. Het onderwijsbeleid van de regering: steeds meer leraars aan de dop en steeds meer overvolle klassen. Ook de leerlingen zijn de sjaar: het gratis leerlingvervoer voor zover dat nog bestond (in het rijksnet) wordt afgeschaft.

Martens V, natuurramp voor België?

De balans is vlug gemaakt. De regering bespaart, zonder enige zin voor selectiviteit wat betreft de draagkracht. De verarming van de bevolking, het genadeloos een toekomst ontnemen aan de jongere generatie is hun een zorg, als de bedrijven maar bijeen draaien. Van enige fundamentele heroriëntering van ons economisch systeem, gebaseerd op de 'idee fixe' van de onbeperkte groei, is totaal geen sprake. Tot overmaat van ramp ligt ook deze keer ons lot in handen van het ACV. Zullen de kristelijke vakbondsbazen ook nu weer zwijgen of zal de ACV-basis eindelijk van zich laten horen? De kernrakettenkweste, de huurwet, het vreemdelingenbeleid, het gehandicaptenbeleid, etc. laten het ergste vermoeden.... De Belgische vulkaan staat op springen. De toekomst van de volgende generaties staat op het spel.

Johan Malcorps
Francis Deblauwe
namens Agalev-studenten-Leuven

"Ik kon toch niet anders", schijnt Wilfried te denken. Agalev denkt er in ieder geval anders over.

Besparingen en Numerus Clausus

De nieuwe regeringsmaatregelen bevatten een passage waarin besparingen in het universitair onderwijs aangekondigd worden. Helaas, driewerf helaas. Veel concretere telefoneren naar universitaire instellingen (binnen en buiten Leuven) en regeringsinstanties hebben ons niet veel wijzer gemaakt. Zei zelfs iemand: "Och, dat staat er maar in. Je moet niet geloven dat dat er ooit doorkomt. Dat dient enkel maar om de mensen te doen geloven dat iedereen moet inleveren."

Wat er ondertussen wel met enige zekerheid zal komen is de forfaitaire betoelaging van de universiteiten. Eén der vorige weken werd hierover in Veto reeds een artikelje geplaatst. Daarin werd onder andere aangeklaagd dat die maatregel in grote lijnen een verkapte numerus clausus zou inhouden.

Onderwijs wordt nu al meer dan voldoende gewaarborgd. Is een beginnend universitair immers al niet vele selectieproeven (middelbaar...) doorgekomen? Is hij door PMS niet enigszins bijgestuurd? Wat betreft het nivo van de afgestudeerden wordt geschreven dat de normen nu al relevant zijn (en er dus kwaliteit is) ofwel dat het kwoteerdrag van de profen nu al een bedreiging vormt voor de volksgezondheid, de bruggenbouw en andere belangrijke zaken. Een subsidieering per student zou er alleen toe leiden dat de instellingen het aantal studenten aanpast aan de capaciteit en niet omgekeerd. Ook zou het achterwege laten van informatie over studiemogelijkheden de democratisering van het onderwijs, voor zover reeds verwezenlijkt, tenietdoen. Door de werving werden lagere inkomenscategorieën tot nog verleid om te studeren. Tenslotte is het zo dat een democratische maatschappij een democratisering van de kennis nastreeft. Pas dan kan men de maatschappij beschermen tegen de verleiding van de macht en het misbruik van de kennis.

De stellingen

De volgende bladzijden bevatten uitgebreide tabellen over de subsidies die de universitaire instellingen nu ontvangen. 'Inzake de zogezegd gestegen slaagpercentages werden nota's van K. Van Goethem, directeur rektorat UIA, en over de LUC opgenomen. Deze ontzichten de gegroeiende myte. Uiteindelijk komt men dan via nog enkele beschouwingen over enkele maatregelen van Coens tot de stellingen:

1. De vrijheid van studiekeuze mag niet aangetast worden;
2. Een korrekte en juiste voorlichting moet de beginnende student zo duidelijk mogelijk informeren waaraan hij begint;
3. Belang en voordeel van universitaire studies dient blijvend gewaar-
3. Belang en voordeel van universitaire studies dient blijvend benadrukt; propaganda voor universitaire studies;
4. Financiële situatie en herkomst mogen geen hinderpaal vormen tot het universitair onderwijs; gratis onderwijs;
5. Volwaardige studiebeurzen en een volwaardige sociale sector;
6. Geen numerus clausus;
7. Beter overgangsmodaliteiten tussen de verschillende universitaire instellingen en tussen universitair en niet-universitair hoger onderwijs;
8. Geen strengere selectie;
9. Geen forfaitaire betoelaging van de universiteiten zonder garanties;
10. Inpraak van de studenten bij het bepalen van het universitair beleid als grootste belanghebbende partij.

Huisvesting: sociaal of pedagogisch?

Op dit ogenblik is er binnen de sociale diensten van de unief een hele discussie aan de gang rond de huisvesting. Niet over de huurprijzen, niet over de kwaliteit 'an het wonen en ook niet over hoeveel kamers de unief zelf moet onderhouden. Men zit met een kaaksteen in de maag. Is het wonen op koten van de unief iets dat tot een pedagogisch beleid of tot een sociaal beheer moet gerekend worden?

Dit klinkt allemaal zeer theoretisch, tot wanneer men de praktische consequenties ervan ziet. Op één der laatste vergaderingen van de Huisvestingscommissie kwam die aap uit de mouw.

Het probleem waar alles om draait, heet het volgende: mag een student met weinig geld voorrang krijgen bij het blijven wonen op een peda? Of is het zo dat eerst en vooral de hulpeloze schaaipes van eerstejaars een veilig onderkomen moet geboden worden? Tot nu toe is deze materie nog niet op de Raad voor Studentenvoorzinningen, het uiteindelijk beslissingsorgaan inzake deze materies, voorgekomen. Maar eerstdaags gebeurt dit wel.

Rijken niet sanktioneren

Wanneer men tot de slotsom zou komen dat de peda's vooral een sociale functie zouden hebben, betekent dit gewoon een verlenging van de bestaande toestand. Op dit ogenblik houdt men nog meer rekening met de financiële problemen dan met de vordering in de studies. Sommigen, waaronder vice-rector Sabbe, vinden dit nu voorbijgstraef. Met het argument "Je mag mensen met meer geld niet sanktioneren", vinden zij dat de pedagogische functie voortaan moet overwegen. Met andere woorden: peda's moeten vooral de aanvoer van eerstejaars opvangen. Hulpeloos als deze zesentwintig uiteindelijk ook zijn, moet men prioriteit aan hen verlenen. Uiteindelijk hebben zij toch geen benul van huurprijzen, kwaliteitsnormen...

Tegelijkertijd wil men van de gelegenheid gebruik maken om het totale concept van peda's te herzien. Op dit ogenblik is het immers zo dat bepaalde peda's volgestouwd worden met kandidaatsstudenten en andere vooral toegankelijk zijn voor ouderejaars. Een herschikking hiervan zou zich 'kunnen' opdringen. In welke zin is nu nog niet duidelijk. Maar het is goed mogelijk dat het verder gaat in de richting zoals nu al sommige beleidsnormen aangeven: "De peda is toegankelijk voor kandidaatsstudenten, met een maximum van drie jaar." Veto houdt u verder op de hoogte.

TBC

De Sedes, bekende meisjespeda in de Vlamingenstraat.

(foto Wit)

TBC

Bij het bezoek van een premier Felipe, ze martelen wel

Op 5 maart kwam de Spaanse eerste minister Felipe Gonzalez naar België. Hij kwam in Brussel o.m. onderhandelen over de toetreding van Spanje tot de E.G. Intussen verblijven drie Basken in de gevangenis van Antwerpen. Het betreft José Arteche Gonzales (23 jaar oud), Josu Ormaza Coral (30 jaar oud) en Charles Lopez (27 jaar oud). Ze bekenden lid te zijn van de Baskische verzetsorganisatie ETA, nadat ze eind november '83 nabij Antwerpen tijdens een munitietransport opgepakt werden. Vervoer van munitie is illegaal in België, en de drie zullen dus wel hier gevonnis worden, vermoedelijk het beste wat hen kan overkomen.

Spanje heeft echter de uitlevering van Arteche en Ormaza geëist. Hiertegen kwam protest van Anai Artea, het Vlaams-Baskische solidariteitscomité. Volgens hen doet de vraag of zij misdadigers zijn van gemeen recht dan wel politieke delinkwents niets ter zake. De kernvraag is of zij na uitlevering menselijk zullen behandeld worden. Er bestaat zekerheid dat dit niet het geval zal zijn.

Net als in de tijd van Franco is folteren vandaag de dag een onderdeel van het politioptreden in Spanje. Verdachten kunnen tien dagen op 'incommunicado' bij de politie opgesloten worden. Ze mogen gedurende deze periode geen enkel contact hebben, ook niet met een advocaat, geneesheer of familieleden. Volgens rapporten van Amnesty International en de Liga voor de verdediging van de Rechten van de Mens worden verdachten gedurende deze tien dagen mishandeld en gefolterd.

La barra

De meest gebruikte foltermethode is 'la barra' (de staaf). De geboeide arrestant krijgt hierbij een staaf tussen armen en benen geduwd en wordt ondersteboven opgehangen. Dan wordt er hard op de voetzolen geslagen. Een andere methode is 'de operatiezaal'. De arrestant wordt geboeid achterover op een tafel gelegd. Dan wordt er continu zacht op zijn testikels geslagen. Af en toe wordt er hard geslagen op hoofd, borst en buik. Bij weer een anderen methode wordt de arrestant met z'n hoofd ondergedompeld in een bak water of in de wc totdat hij bijna stikt. Martelingen met elektrische schokken, speciaal op de geslachtsdelen komen ook veel voor.

De deprimerende lijst van gevallen van foltering is lang. Het meest gruwelijke geval is dit waarbij Jose Arregui overleed, na 9 dagen in de handen van de Guardia Civil te zijn geweest. Een lijkschouwing toonde

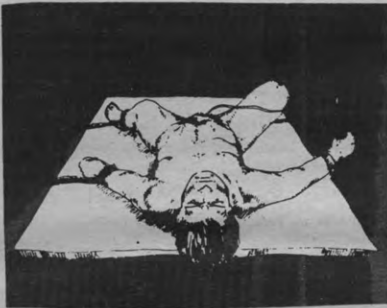

Felipe Gonzalez Garcia, met betweterig vingertje.

verwondingen op de longen aan, brandwonden op de voeten, kneuzingen over het hele lichaam, oogletsels en inwendige bloedingen.

Dit en talloze andere gevallen bewijzen dat de Spaanse regering weten in stand houdt, die de politie de kans bieden te folteren en te mishandelen. Volgens Gonzales zijn dit allemaal

lastercampagnes. Er wordt naar zijn zeggen niet gefolterd. Dit is uiteraard een grove leugen. Indien de twee Basken die Spanje nu opeist, uitgeleverd worden, is de kans groot dat ze gefolterd worden door de Guardia Civil. Om dit te verhinderen doet Anai Artea beroep op iedereen om te helpen dat de Basken niet uitgeleverd worden. Monica Gundrum

PERSMEDEDELING ISOL

Op de laatste comitévergadering van ISOL werden in verband met de uitbreiding van enkele kringen uit de ASR volgende standpunten ingenomen:

1. Een structuur zoals deze 'zesradenstructuur' zal nooit door ISOL verdedigd kunnen worden. Zoals deze structuur nu op papier staat, betekent dit voor ISOL dat men als raad totaal onafhankelijk van de ASR staat. De huidige stuurgroep is tot nu toe de enige structurele band die ISOL met ASR heeft. De ontwerpers van het voorstel hebben dit ook wel ingezien en zullen, zoals gezegd in Veto, wel een speciale regeling voor ISOL uitwerken, maar tot nu toe is die er niet.

Vanuit deze kringen is er ook sprake van ISOL op te doeken en binnen de kringen te laten werken. Anders zullen de buitenlanders twee maal een stem hebben, één in de kring en één via ISOL. Voor ons zijn dit theorieën die los staan van de praktijk. ISOL is niet opgericht omdat binnen de kringen geen werking was die zich richtte op de specifieke problematiek van de buitenlandse studenten. Het zou inderdaad prachtig zijn moesten de buitenlandse studenten zover geïntegreerd zijn in hun kring dat ze zouden meewerken aan het beleid ervan, door hun stem uit te brengen of actief deel te nemen. Ekonomika is de kring met het grootste aantal buitenlandse studenten door MBA. Hebben zij de moeite gedaan om dit grote deel van hun kring te betrekken in hun beslissing? Hoeveel van hen namen deel aan het referendum? Deze personen zijn namelijk Engelstalig en volgen een Engelstalig programma. Hun oordeel kan enkel via ISOL geformuleerd worden.

2. Wat de zogenaamde 'verspilling' voor vrijgestelden betreft, is ISOL wel het voorbeeld van een raad waar het voor de continuïteit van de werking nodig is om een permanente kracht te hebben. De situatie is in die zin specifiek omdat het gros van de buitenlandse studenten slechts twee jaar in Leuven zijn.

3. ISOL veroordeelt de houding van deze kringen die geen meerderheid vormden in verband met veranderingen in de ASR en daarom uit de organisatie stappen. De regels van representativiteit en democratie waarop ze voortdurend terugkomen, worden door hen met de voeten getreden.

4. ISOL veroordeelt de manier waarop Ekonomika zijn beslissing fundeert, bijvoorbeeld in de streekkrant, waar met verkeerde informatie aan overtuigingswerk wordt gedaan: a) het niet vermelden dat het over halfzijdse vrijgestelden gaat; b) ISOL's subsidie vervallen door er meer dan 1 miljoen aan toe te voegen.

REISVRAGEN ? 1 ADRES

LEOPOLDSTRAAT 26
3000 LEUVEN

POC in Germania

Alle twijfels, uitredingen, vitterijen ten spijt, levert het werk van Kringraad ook daadwerkelijk resultaten op. Dankzij het werk van Kringraad rond studiedruk in het vorig academiejaar, zijn de studentenvertegenwoordigers op de POC van Germaanse Filologie erin geslaagd om dit jaar bij de profen enig gehoor te vinden.

Vier POC's lang stond er op de agenda: "bespreking van de studielast in de Kandidaturen". De eerste vergadering draaide onmiddellijk uit op uitstel. Toen de vertegenwoordiging de volgende vergadering op tafel klopte en kloeg over een bepaalde docent(e), die zomaar even 5 kolleguren buiten haar boekje (kollegerooster) ging, waren de andere professoren stomverbaasd. Een reactie van de prof in kwestie met een relativering van de door de studenten 'vertekende' bevin-

dingen mocht niet baten. Alle professoren zouden graag over meer uren beschikken want ze hebben allemaal nog een heelboel interessante dingen te vertellen. Maar dit kon ook voor hen niet meer door de beugel. De prof werd dringend verzocht in haar programma te knippen.

Tegen de volgende POC moesten én profen én studenten een schema invullen met gedetailleerde gegevens over elk vak: aantal contacturen, aantal uren oefeningen, lektuur, taken en aantal bladzijden stof.

Drie keer raden, wie het schema blanco heeft teruggestuurd. Profen en studenten werden het eens over de gegevens die nu het totale pakket weergeven van de kandidaturen. De voorzitter maande zijn kollega nogmaals aan haar pakket tot de norm te reduceren. Dat weze voor eens en altijd gezegd. De inventaris zou nu voor de komende jaren als ijkingsinstrument dienen. Een prof kan pas een kwantitatieve wijziging in zijn programma doorvoeren na goedkeuring op de POC.

Al zitten er hier en daar nog spookrijders, het werk rond de studiedrukproblematiek heeft dan toch voor een zekere bewustwording bij de professoren gezorgd.

De studentenvertegenwoordiging:
B. vd P.
F.M.

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
26/3	kippenroomsoep varkensrib andijvie in room aardappelen fruit	kippenroomsoep varkensrib spruiten aardappelen yoghurt	rijstkrans met zalm	soep van de dag varkenslapje romige andijvie aardappelen fruit
27/3	heldere madrielseense soep visfilet erwtjes zilvervliesrijst yoghurt	heldere madrielseense soep kippensteak rauwkost zilvervliesrijst fruit	kikkererwten op z'n catalaans	soep van de dag piccata florentina rijst yoghurt
28/3	bonensoep lever princesbonen en zilvervliesrijst aardappelen fruit	bonensoep lever wortelen aardappelen yoghurt	napolitaanse spaghetti	soep van de dag bitok jardinière aardappelen fruit
29/3	tomatensoep kip appelmoes aardappelen yoghurt	tomatensoep gepaneerd sneetje belle-hélène zilvervliesrijst fruit	granenschotel en ei rauwkost	soep van de dag flensjes met kip rijst yoghurt
30/3	seldersoep stoofvlees op z'n vlaams rauwkost aardappelen fruit	seldersoep pladijs gestoofd witloof aardappelen yoghurt	polenta met groenten	soep van de dag tong 'meunière' aardappelen fruit

De door de werkgroep voeding aanbevolen Alma-menu's kunnen, om technische redenen niet altijd door de gerants gevolgd worden.

Jullie eten drie maal per dag: zeg dan niet dat voeding je niet interesseert.
Info: Leo Van Der A. E. Van Evenstraat 2c, 2de verdieping. Tel 016/229911.

